

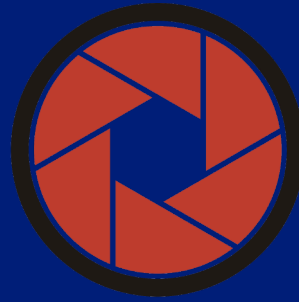
SORTENY

FAEZINE

Federació Andorrana de Fotografia

FAF

CRÈDITS

Edita:

Federació Andorrana de Fotografia

Director:

Ricard de la Casa

Equip de redacció:

Joan Burgués, Pepo Vázquez, Oscar Fernández i Ricard de la Casa

Col·laboradors:

Xavier Bienzobas, Juan Bouzas, Jesús Carretero

Contactar:

fandfoto@gmail.com

SORTENY FAFzine és una publicació de la FAF i es distribueix gratuïtament

© Textos i fotografies: els seus autors

Sumari

Pàgina	02	Crèdits
Pàgina	03	Sumari
Pàgina	04	Gil Rossell - Exposició
Pàgina	05	Editorial per Ricard de la Casa
Pàgina	07	Radar Fotogràfic per Juan Bouzas
Pàgina	10	Àrea FIAP per Pepo Vázquez
Pàgina	11	Exposició Illes Balears - FIAP
Pàgina	14	Xerrada FIAP Scott Wilson
Pàgina	16	Xerrada FIAP Mathew Browne
Pàgina	17	Biennal FIAP 2027
Pàgina	20	Entrevista a Roger Vivé
Pàgina	36	Associació Fotogràfica Valls del Nord (AFVAN)
Pàgina	38	Guia quasi definitiva dels Museus per R. de la Casa
Pàgina	57	Mirades d'Aigua - Concurs
Pàgina	59	Exposicions virtuals FAF
Pàgina	69	Informació FAF

Gil Rossell

FAF expo

IMAGES

FANDFOTO.COM

Gil Rossell
PHOTOGRAPHY

Editorial

Ricard de la Casa

Vaig tenir la sort i l'honor d'exercir com a mestre de cerimònies en el congrés que la Confederació Espanyola de Fotografia va celebrar a Andorra fa uns anys. En la inauguració vaig parlar de com els fotògrafs formem part d'aquesta llarga estirp de contacontes que, des de les albers de la humanitat, han il·luminat la foscor amb les seves històries. Narrar és una de les capacitats que ens distingeix

com a éssers conscients: la necessitat de donar sentit al viscut, d'embastar relats que transcendeixin la duresa del quotidià i ens permetin imaginar altres mons possibles.

Ens agrada narrar, ja sigui des de la memòria o des de la invenció. Perquè narrar és vincular, és crear comunitat. No és casual que un dels càstigs més severs que imposem als qui considerem

adversaris sigui el silenci, excloure'ls de la nostra conversa, expulsar-los —diríem avui— de la nostra xarxa. L'aïllament no és només absència de paraules, és també negació de relat. Aprofundir en això exigiria un altre espai; aquest editorial tot just pot apuntar-ho.

Tota fotografia és un text escrit amb llum. Conté un missatge, narra una història, ens diu alguna cosa. Aquesta és la diferència entre una imatge presa com a record —un viatge, unes nocs, un instant— i una fotografia realitzada amb plena intenció narrativa. En aquest segon cas, la imatge no sols documenta: construeix sentit. Cerca una coherència interna, una estructura visual i simbòlica que la faci transcendir el moment i l'interès particular. Parlem llavors d'una fotografia que conté un relat, un missatge que ens interpel·la i que, de manera més o menys subtil, ens toca el cor i ens commou.

Fa uns dies em vaig topar amb unes reflexions de qui va ser el meu professor de fotografia, Joan Foncuberta, sobre l'allau d'imatges que avui dificulta la tranquil·la reflexió necessària per a la seva contemplació. No és casual que en les plataformes de imatges, la camera més usada sigui el mòbil. La finestra d'internet ens empeny a un desplaçament infinit, a un consum accelerat on mirar ja no significa deixar que aquestes imatges es toquin l'ànima. Aquesta saturació no sols afecta a l'ecosistema general de la fotografia com a art; en el pla personal, ens insensibilitza a poc a poc. Per a protegir-nos, aprenem a filtrar, a passar per alt, a no implicar-nos massa. I, no obstant això, en aquest exercici defensiu assumim una pèrdua inevitable: sabem que mai arribarem a veure —ni a comprendre— moltes de les obres que

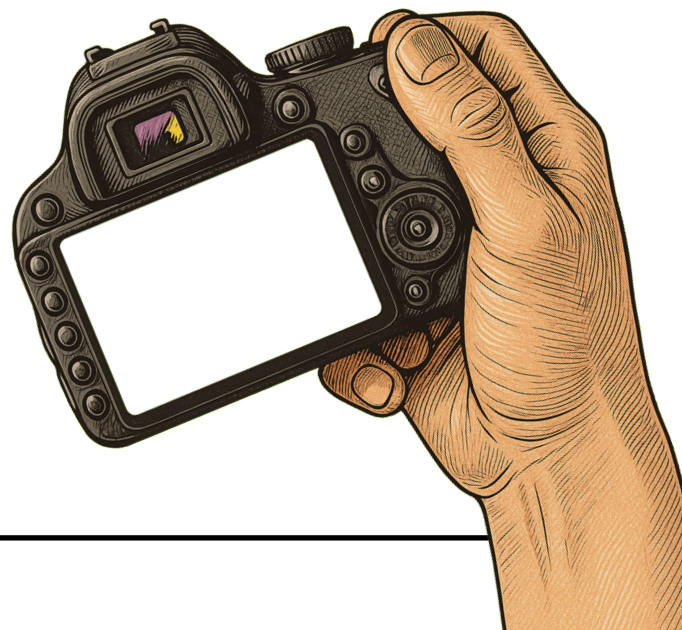
podrien interessar-nos. Aprendre a seleccionar es converteix així en una necessitat, però també en una renúncia.

Avui dia la tecnologia i la IA estan fent que la *Fotografia* afronti una nova i profunda reconversió, on el control de l'artista sobre el que vol que surti a la imatge i la manera de fer-ho comenci a ser total. Es a dir, el domini de la narrativa del que volem comunicar és i serà absoluta. En aquests context, la Poètica d'Aristòtils, de fa més de 2300 anys, cobra cada dia més sentit, es reivindica com un text de plena vigència en la fotografia actual. Ben mirat és un viatge engrescador i transformador a l'hora, la capacitat d'expressar ens dona més força, però també més responsabilitat sobre el missatge que volem donar.

Sorteny, la revista de la FAF, té clar que no ve a aportar més soroll. Neix amb la intenció de donar a conèixer la fotografia que es fa al país, la fotografia que fa la gent que viu a Andorra. Artistes i imatges que, pensem, val la pena conèixer.

Si els ve de gust conèixer les seves històries, només han de continuar llegint.

Benvinguts.

Radar Fotogràfic

**El Format Mitjà Accessible:
Realitat o nou punt d'inflexió?**

Per **Juan Bouzas**

Durant anys, parlar de format mitjà era parlar de fotografia d'estudi, publicitat d'alt nivell i pressupostos inassolibles. Era un territori reservat a produccions exigents i a professionals molt especialitzats.

No obstant això, en els últims anys alguna cosa ha canviat. Avui el format mitjà ja no és sinònim d'inaccessible. Això està transformant el mercat.

Què entenem per format digital mitjà quan parlem d'imatges de càmeres?

En l'entorn actual, quan parlem de format digital mitjà, ens referim principalment a sensors d'aproximadament 44 x 33 mm, més grans que el fotograma sencer (Full Frame) tradicional (36 x 24 mm).

Aquest augment de superfície implica:

- Major captació de llum
- Millor transició tonal
- Més rang dinàmic
- Resolucions que superen amb facilitat els 100 megapíxels

Cambres com la Fujifilm GFX100 II o la Hasselblad X2D 100C han canviat la percepció del que és possible anés d'un estudi clàssic.

On està realment la diferència?

Més enllà del nombre de megapíxels, el canvi real està en la grandària del sensor.

$$\text{Àrea} = \text{amplada} \times \text{alçada}$$

Si comparem superfícies:

Fotograma sencer (Full Frame): 36 × 24 mm
Format Mitjà compacte: 44 × 33 mm

Aquest increment d'àrea voreja aproximadament un 70% més de superfície. I això no és un detall menor.

Més superfície implica:

- Fotositos més grans (a igualtat de resolució)
- Profunditat tonal més elevada
- Transicions més suaus en pell
- Millor comportament en recuperació d'altres llums

No es tracta només de nitidesa. Es tracta de volum i tridimensionalitat.

És realment accessible?

Aquí està el punt clau.

Fa deu anys, començar amb el format digital mitjà suposava inversions molt elevades.

Avui, encara que continua sent un sistema prèmium, el salt econòmic enfront d'un equip Full Frame professional de gamma alta ja no és tan abismal.

A més:

- Els cossos són més compactes
- L'autofocus ha millorat notablement
- L'ergonomia és més pròxima a càmeres sense mirall (mirrorless) modernes
- La velocitat ja no és una limitació tan severa

Cal tenir en compte que no és una càmera per a tothom, però ja no és una eina exclusiva d'estudi publicitari.

Per a qui té sentit?

El format mitjà comença a tenir coherència real per a:

- Fotografia de retrat d'alt nivell
- Paisatge amb màxima exigència de detall
- Fotografia artística
- Moda
- Producció editorial prèmium

No és la millor opció per a:

- Esport
- Fauna d'acció ràpida
- Fotografia de premsa immediata

Aquí continua dominant el Full Frame per versatilitat i rapidesa.

Més enllà del màrqueting

Convé evitar un error habitual: pensar que més megapíxels equivalen automàticament a millors fotografies.

El format mitjà exigeix:

- Tècnica depurada
- Òptiques d'alt rendiment
- Flux de treball adaptat
- Equips informàtics capaços de manejar arxius pesats

Cal entendre que no és una drecera. És una eina d'altres prestacions i com a tal necessita

una certa adaptació.

Cap a on va el mercat?

L'interessant no és només que el format mitjà sigui més accessible. El veritablement rellevant és que els fabricants estan apostant per:

- Sensors cada vegada més eficients
- Millor integració amb sistemes mirrorless
- Autofocus amb detecció per IA
- Compactació del sistema

Això indica que no és una moda passatgera. És una categoria que busca consolidar-se.

Conclusió

El format mig accessible no substitueix al FullFrame, però ja no és una raresa exòtica.

És una opció real per a fotògrafs que busquen un salt qualitatiu en qualitat tonal i resolució. I potser, més important encara, representa un canvi en com entenem la jerarquia del mercat fotogràfic.

Avui el format mitjà ja no és només una aspiració. És una decisió estratègica.

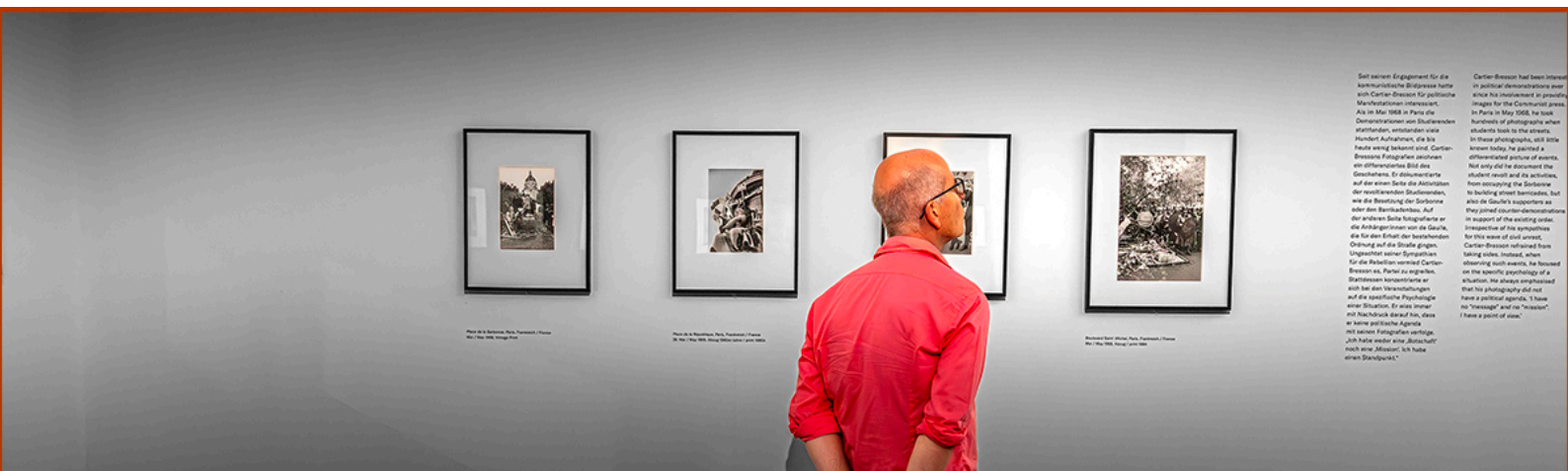
© **Juan Bouzas**

Juan Bouzas és, a més d'un dels gurús de la fotografia a Andorra, un exhaustiu i apassionat perfeccionista d'una gran puresa fotogràfica. Capaç de convertir les seves imatges en una experiència de gran intensitat. Val la pena gaudir de la seva col·lecció de retrats fets a Namíbia en blanc i negre. És propietari de PHOTOTOOLS (www.phototoolsweb.com) i podeu posar-vos en contacte amb ell escrivint a: info@phototoolsweb.com o trucant al 00 376 372 945.

Pepo Vázquez és, a més de vicepresident de la Federació Andorrana de Fotografia (FAF), l'oficial d'enllaç de la FIAP a Andorra i coordina totes les activitats amb relació a la Federació Internacional d'Art Fotogràfic.

Exposició fotogràfica a les Illes balears Inauguració del nou CENTRE D'EXPOSICIONS PERMANENT FIAP

VOLS PARTICIPAR?

El pròxim dia 20 de juny de 2026, FABIBA (Federació d'Agrupacions Fotogràfiques de les Illes Balears) inaugura un Centre d'Exposicions Permanent FIAP (Federació Internacional d'Art Fotogràfic), a l'arxipèlag balear.

Els promotors del nou Centre han invitat a totes les federacions de la CEF (Confederació Espanyola de Fotografia) i també a nosaltres, la FAF (Federació Andorrana de Fotografia), a participar en aquesta primera exposició inaugural. En total s'enviaran 190 imatges de 190 autors, representant les 18 federacions espanyoles més l'andorrana. Cinquanta-set d'elles, tres per federació, penjaran de les parets del nou centre.

Aquesta exposició serà inaugurada pel director general dels Centres d'Exposicions de la FIAP, vicepresident de la FIAP i president de la Federació Andorrana, senyor Joan Burgues Martisella.

Aquí podeu consultar tots els centres d'exposicions permanents de la FIAP existents en l'actualitat per tot el planeta:
Centres d'Exposicions Permanents FIAP

COM PARTICIPAR

A causa de la capacitat de la sala, només deu fotògrafs estan invitats per cada federació, amb una única obra per autor.

La FABIBA demana els millors autors amb la seva millor fotografia en format digital. La màxima qualitat (a la màxima resolució) sense cap altra limitació. Deixant en mans de les diferents federacions la selecció de les 10 imatges que s'enviaran.

FABIBA seleccionarà tres de cada federació per a imprimir en paper i exposar físicament a la sala d'exposicions (és l'espai aproximat del qual es disposa) i amb la resta confeccionaran un audiovisual que es projectarà en un lateral de la sala de manera cíclica. En tots dos casos totes les fotografies estaran identificades amb el nom de l'autor i la Federació a la qual pertany.

La federació andorrana obre aquesta invitació a tots els fotògrafs tant andorrans com residents, i els invita a participar, sense cap altra limitació. Si la xifra de participació supera les deu invitacions disponibles, la FAF farà una selecció de les millors, a través d'un jurat de membres FIAP d'altres països.

FOTOGRAFIA A ENVIAR

Cal enviar la vostra imatge a la màxima resolució possible per tal d'aconseguir, la millor impressió possible (si és una de les tres afortunades que s'exposaran en paper en les parets del Centre permanent d'Exposicions FIAP).

Qualsevol tema, format i tractament són acceptats. Queda en mans de cada autor seleccionar el que valori com més adient, el que consideri que millor el representa o la imatge que pensi és una de les seves millors obres.

Les imatges enviades poden tenir, si ho preferiu, la vostra signatura digital encara que, l'organització, us encoratja a enviar-les sense signatura i sobretot, sense cap mena de marca d'aigua. No és obligatori en cap cas, aquesta decisió queda en les vostres mans. En el cas que ho vulgueu incloure, FABIBA us demana que sigui el més petit possible per poder gaudir les imatges en les millors condicions. Recordeu que totes les imatges, tant les impreses com les de l'audiovisual, restaran identificades amb el nom de l'autor i la federació a la qual pertany ben visible.

Les imatges amb una resolució inferior 2400 píxels del costat més llarg seran descartades automàticament i els seus autors informats per la FAF per si volen enviar la mateixa a millor resolució o una altra.

COM ENVIAR-LA

La fotografia la podeu trametre a la federació (correu de la federació: fandfoto@gmail.com per qualsevol mitja que vulgueu com WETRANSFER, Swisstransfer...

L'arxiu s'ha de trametre exclusivament en format JPG o TIFF.

Si teniu dificultats o teniu dubtes, poseu-vos en contacte amb nosaltres per aclarir els punts foscos o trobar la manera de fer-la arribar a les nostres mans.

DATES

Teniu fins al 31 de març per fer-nos arribar el vostre millor treball. Deixem uns dies per tal de preparar, si cal, la selecció final per part d'un jurat independent internacional. Si us plau, no espereu fins al darrer dia per enviar-la. Informeu-nos de la vostra intenció de participar tan aviat com us decidiu.

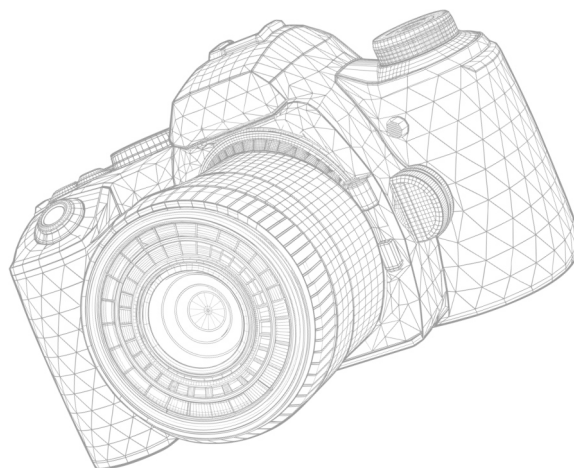
DADES

Necessitarem el vostre nom complet, la parròquia on viviu, un correu i un telèfon de contacte. També el títol de la imatge, per identificar l'autor i per si de cas ens ho demanen des de FABIBA.

No tituleu, si us plau, la vostra foto amb el vostre nom, poseu només el títol de l'obra (l'anonimat serà necessari per si de cas cal recórrer a una selecció per escollir les deu millors fotos).

© FAF - 2026

Qualsevol dubte contacteu:
fandfoto@gmail.com

FIAP
Photo
Academy
ZOOM Event

Un viatge personal cap a la promoció fotogràfica
amb Scott Wilson

Divendres 13 de març de 2026 a les 20:00, hora d'Andorra

Conferència per Zoom de la FIAP Photo Academy

Més informació i enllaços per apuntar-se: a la web de

FANDFOTO.COM

Federació Andorrana de Fotografia

Presentació de la FIAP Photo Academy Online Events Un viatge personal cap a la promoció fotogràfica Scott Wilson

El FIAP Photo Academy Online Events té el plaer d'anunciar que acollirem una presentació del reconegut fotògraf Scott Wilson

Divendres 13 de març de 2026 a les 20:00 hora d'Andorra.

Uniu-vos a nosaltres per a una presentació del fotògraf de conservació amb seu a Colorado, Scott Wilson, que creu que la fotografia i el fotoperiodisme tenen un paper clau en el suport a les causes i comunitats en què creiem.

Ha creat una plataforma de PhotoAdvocacy (Defensa Fotogràfica) que parla en nom dels cavalls salvatges de l'Oest americà, celebrant el lloc especial que ocupen en el teixit natural del país, malgrat l'amenaça diària de ser expulsats de les seves llars en terres públiques.

Fotògraf de paisatges amb vint anys d'experiència, Scott va tornar a centrar el seu objectiu en la vida salvatge de Colorado després d'una llarga batalla contra el càncer en estadi 4, que va conduir al descobriment que li va canviar la vida d'un ramat remot i fascinant a Sand Wash Basin, a la frontera amb Wyoming.

Però va ser una batuda imminent, que amenaçava la supervivència del ramat, la que va descobrir el propòsit de Scott com a PhotoAdvocate (Promotor fotogràfic), i des de llavors ha fet campanya per obtenir millors resultats per als cavalls salvatges des de darrere i davant de l'objectiu.

Scott és col·laborador de We Animals Media, l'agència de fotoperiodisme animal més gran del món, American Wild Horse Conservation i santuaris com Skydog a Oregon i Zuma's a Littleton, Colorado.

Anger Management, un article de declaració sobre els reptes de conservació als quals s'enfronten els cavalls salvatges a l'Oest americà, va guanyar els premis Natural World and Wildlife i Open Photographer of the Year als Sony World Photography Awards, conscienciant sobre els problemes dels cavalls salvatges a més de 140 països.

Nota: La conferència es farà en anglès

Vegeu més informació al lloc web de Scott: <https://photoadvocacy.org>

Registreu-vos per assistir-hi en aquest enllaç: <https://bit.ly/4qBdMsc>

Si us plau, si esteu interessats, registreu-vos com més aviat millor.

Presentat per la FIAP Photo Academy Online Events
Edició de fotos amb Luminar Neo
amb Mathew Browne
En associació amb Luminar Neo
Divendres 20 de març de 2026 a les 19:00, hora d'Andorra

**PHOTO EDITING
WITH LUMINAR NEO**

An overview of the software with practical workflow and results
with Luminar Neo ambassador Mathew Browne

fiapphotoacademy@gmail.com
www.fiap.net

FIAP Photo Academy
ZOOM Event

20th March 2026
London: 06.00 PM

Mathew Browne és un fotògraf a temps complet i educador de fotografia de Carmarthen, a l'oest de Gal·les. És el propietari de l'aplicació de fotografia de viatges PhotoHound i ambaixador de Skylum, els creadors de Luminar Neo.

De dia, treballa com a fotògraf de casaments a Browne & Dixon; de nit és un astrofotògraf guardonat.

Les zones de cel fosc de Gal·les serveixen com a teló de fons perfecte per al seu portafoli d'imatges del cel nocturn.

A la seva xerrada: Una introducció a l'astrofotografia, Mathew explicarà tot el que implica la fotografia del cel nocturn: planificació, decisions creatives, execució tècnica i reunió de la matèria primera en una edició final amb Luminar Neo.

Vegeu més informació al lloc web de Mathew: <https://www.mathewbrowne.co.uk>

Registreu-vos per assistir-hi en aquest enllaç: <https://bit.ly/4aOTx4f>

Nota: La conferència es farà en anglès

Si us plau, si esteu interessats, registreu-vos com més aviat millor.

CONVOCATÒRIA CERTAMEN BIENNAL COLOR FIAP 2027

Sota els auspicis de la FIAP (International Federation of Photographic Art), la FAF (Federació Andorrana de Fotografia), està preparant la participació en la Biennal COLOR per l'any 2027 que molt probablement es celebrarà a Montenegro.

FAF ha escollit per a la Biennal d'aquest any 2027 el tema FANTASMES

Encara queden molts mesos al davant, però volem que les i els fotògrafs del país comencin a treballar en aquest tema. Recordeu que un dels valors més importants de puntuació del jurat serà la coherència entre les deu imatges. Caldrà conjugar deu visions, deu maneres d'imaginar i encarar, deu estils diferents en una col·lecció única.

La FAF ha decidit que Fantasmès serà el títol

de la col·lecció. El tema serà fotografies de carrers i places amb gent borrosa per moviment. Cal insistir que els personatges borrosos no són a causa d'enfocar en un altre punt, ni més endavant ni més enrera.

Poden ser una persona o varies, poden sortir animals o no, però almenys ha d'haver-hi una persona. No totes han de quedar borroses, però sí que els personatges borrosos han

d'assolir una importància cabdal en la composició.

La foto ha d'estar feta en **color** i en **format horitzontal**.

La resta de temes tècnics, grandària, resolució, tipus d'arxiu, etcètera, us ho comunicarem tan aviat rebem el reglament de la Biennal. Per al moment, tenim uns quants mesos al davant, podeu anar preparant la vostra participació.

Estem preparant, amb l'arribada del bon temps, una Sortida / Taller per tots aquells que estiguin interessats en aquesta tècnica creativa. La convocatòria, prevista per la primavera, el lloc escollit i data serà comunicat per totes les xarxes amb antelació per poder-la programar amb temps suficient.

Recordeu: La FIAP demana que les col·leccions siguin coherents. Tot és important: la inspiració, la concepció, així com l'execució i la presentació, però la coherència entre totes les imatges participants serà el més important.

Guia breu per a fotografiar carrers i places amb gent borrosa per moviment

Aquest tipus de fotografia busca mostrar el dinamisme de la vida urbana: l'arquitectura resta nítida mentre les persones apareixen difuses o "fantasmals", transmetent moviment.

1. Tria bé el lloc

A. Cerca carrers o places amb bastant trànsit de persones. Tria un punt on fons i personatges interaccionin de manera creativa.

B. Quanta més circulació hi hagi, o menys, més interessant serà l'efecte de moviment. Els dos extrems poden aportar solucions creatives.

C. És important que els elements estàtics estiguin clarament definits (edificis, estàtues, fanals, bancs), que contrastin amb el moviment humà.

D. Estigues atent al color. Fes que jugui a favor. Edificis, vehicles, roba de les persones... Colors brillants i els contrastos entre ells poden donar molt de joc.

2. Usa trípod (molt recomanable)

Per a aconseguir persones borroses necessitaràs velocitats d'obturació baixes, la qual cosa provoca que la càmera es mogui (trepidi) si la sostens a pols.

Un trípod permet que:

A. L'arquitectura i l'entorn quedin perfectament nítids.

B. Només les persones en moviment apareguin difuminades.

Si no tens trípod ni monopodi, pots recolzar la càmera en una paret, barana o banc. Usa disparador per cable per a evitar vibracions i recorda no respirar per a evitar moviments imperceptibles.

3. Ajusta una velocitat d'obturació lenta

La clau de l'efecte està en la velocitat.

Valors orientatius:

1/15 - 1/8 s → persones lleugerament mogudes

1/4 - 1/2 s → moviment evident

1 segon o més → persones molt difuses o gairebé transparents

A partir d'uns quants segons les persones desapareixen i es fan invisibles

Fes diverses proves, perquè l'efecte depèn de la velocitat de les persones i la distància a la càmera (velocitat relativa). Canviar la velocitat, allunyar-se o acostar-se pot donar lloc a fotos molt diferents.

4. Controla l'exposició

En usar velocitats lentes, entra molta llum. Per a compensar-ho pots:

Tancar el diafragma (f/8, f/11, f/16).

Baixar l'ISO (ISO 50, 100).

En dies molt lluminosos, gairebé amb seguretat necessitaràs un filtre ND (densitat neutra) per a poder usar exposicions llargues

(millor no tancar l'obturador al màxim). Les ombres del sol + filtre ND, en les hores centrals del dia, poden donar lloc a situacions encara més espectaculars.

5. Espera el moment adequat

Observa com es mou la gent pel carrer o la plaça:

A. Encreuaments per als vianants

B. Carrers per als vianants, entrades d'edificis o centres comercials

C. Mercats o fires

Quan diverses persones travessin l'enquadrament, dispara per a crear rastres o figures fantasmals.

6. Consells de composició

A. Inclou línies del carrer o paviment que guiïn la mirada.

B. Col·loca algun element fix fort (estàtua, façana, banc).

C. Dispara diverses fotos seguides, perquè cada pas de la gent crearà un dibuix diferent.

D. Controla el color per a guiar la mirada i crear contrastos

E. Si algú resta quiet uns segons (assegut en un banc o mirant el mòbil), aquesta persona sortirà nítida mentre la resta apareix borrós. Això crea una imatge dinàmica molt narrativa que pot ser usada per a potenciar el missatge.

Estàs interessat a participar?

ENCARA NO ESTÀ OBERTA. T'AVISAREM TAN AVIAT OBRIM LA INSCRIPCIÓ!

La participació està oberta a qualsevol ciutadana o ciutadà andorrà o resident al país. Sense cap altra limitació.

Tots els estils i tècniques creatives estan permesos. Les obres no han d'haver estat enviades a Biennals FIAP anteriors.

Només amb el fet d'enviar les seves imatges o arxius a una Biennial FIAP, el concursant

accepta sense excepció i sense cap objecció:

- Que les imatges enviades puguin ser investigades per la FIAP per a establir si compleixen amb les normes i definicions de la FIAP fins i tot si el participant no és membre de la FIAP.

- Que la FIAP utilitzarà tots els mitjans al seu abast per a aquest fi.

- Que qualsevol negativa a cooperar amb la FIAP o qualsevol negativa a enviar els arxius originals capturats per la cambra, o la falta d'aportar proves suficients, serà sancionat per la FIAP.

- Que en cas de sancions per incompliment de les normes FIAP, el nom del participant serà publicat de qualsevol forma útil per a informar sobre les infraccions.

Es recomana deixar intactes les dades EXIF en els arxius enviats per a facilitar possibles recerques.

Biennals FIAP

Les biennals són un dels esdeveniments més importants que ofereix la FIAP. S'organitzen cada dos anys en un país membre diferent. Anys parells per a les Biennals en Monocrom i Natura, anys senars per a la Biennial del color.

La participació és gratuïta. Les biennals tenen una característica molt particular, diferent dels certàmens internacionals. No només compta la qualitat de l'obra individual, sinó que la FIAP demana col·leccions coherents, així com el punt de vista de la inspiració i la concepció com el de l'execució i la presentació. El judici de les col·leccions es fa en dos passos:

1) El judici de cada obra de la col·lecció

2) El judici global de la col·lecció.

La col·lecció que obtingui la puntuació més alta per la suma dels punts del primer i del segon judici, guanya la Copa del Món de la Biennial corresponent. També s'atorguen premis individuals als millors treballs independentment de la classificació per federacions

Entrevista

Roger

Vivé

Porchas

Paisatges

per Ricard de la Casa

imatges Roger Vivé Porchas

R O G E R V I V É P H O T O G R A P H Y

Ricard de la Casa: Com va néixer el teu interès per la fotografia?

Roger Vivé Porchas: Diria que ve de petit. Ja de jove comprava revistes com National Geographic o de viatges sobretot per les fotos. Quan anava de vacances sempre m'aturava a mirar les postals dels llocs, per tant crec que és una cosa que m'acompanya des de petit.

RDLC: Pel que fa a fer fotografia, principalment va començar amb les primeres càmeres digitals. N'havia tingut alguna d'analògica, i de fet encara tinc diversos carrets, però sempre era fotografia de família en viatges o sortides, sense cap pretensió més que capturar instants.

RVP: La meva primera càmera digital va ser una Nikon Coolpix 2100 (cap al 2003 o 2004), i feia el mateix que abans, però podia fer moltes més fotos. El 2008 va néixer la meva primera filla i volia fer fotos més maques, aplicar-hi filtres i arreglar-les una mica. Quan vaig comprar el meu primer iPhone (2011) ja vaig començar a intentar fer fotografies més pensades i a editar-les una mica també amb les eines bàsiques que duia el telèfon i altra app del telèfon.

El 2013 vaig comprar la meva primera càmera bridge, una Nikon Coolpix P520, amb la intenció de començar a fer fotografies ara ja millors, ja no sols amb 4 ajustos i filtres. Aquesta Nikon ja tenia un rang focal molt ampli que em donava moltes opcions per jugar i experimentar. Aquí ja vaig començar a fer fotos de flors, de la lluna, paisatges, trens, avions... I les fotos de les nenes ja amb desenfocaments i més treballades.

Cap al 2014 vaig comprar la meva primera rèflex, una Nikon D5300, ja amb tota la intenció. La bridge es quedava curta: no feia RAW, no podia fer llargues exposicions... Va ser quan vaig començar a aprendre de debò: buscava per internet com funcionava el mode manual, estudiava composició... Ja marxava de viatge amb el trípode i sortia a fer fotos quan la família descansava. Feia sortides per

Andorra exclusivament per anar a fotografiar, i a poc a poc vaig anar aprenent.

El gener del 2018 vaig fer el meu primer viatge a Islàndia per buscar aurores boreals, i aquí vaig pagar la inexperiència. La nit que les vam veure feia molt vent; duia un trípode barat i, a més, no el vaig col·locar bé, la càmera va caure a terra no una, sinó dues vegades, i a la segona l'objectiu 24-270 mm, que era el meu preferit, va quedar inservible. Tot i que tenia un macro i algun altre objectiu, em vaig desanimar i vaig estar un temps sense fer fotos amb la càmera.

Irònicament, crec que va ser quan més vaig aprendre. Vaig començar a fer fotos més seriosament amb el telèfon i a editar una mica més amb snapseed. Fins i tot vaig fer una pàgina web amb les fotografies fetes amb el telèfon.

El 2019, abans de la pandèmia, vaig voler posar-m'hi seriosament i vaig comprar la Sony A7 III. Vaig començar a utilitzar Lightroom i va ser aleshores quan vaig començar a dedicar-hi molt temps, tant a fer fotografies com a mirar vídeos de sortides i d'edició.

RDLC: Recordes la teva primera càmera i les primeres imatges que et van marcar?

RVP: La primera que recordo és la Nikon Coolpix 2100, que vaig dur en un viatge a Egipte. Després han vingut les altres que ja he esmentat i altres que no, i algunes d'aquestes compactes encara les conservo. El pas endavant, però, va ser la Nikon D5300 amb ja tota la intenció d'aprendre com funcionava tot, però més endavant recordo la Sony A7 III, on ja vaig aplicar tot l'estudiat en tècnica, composició i ja a buscar fotos, que almenys per mi, les veig com a bones.

Recordo especialment una fotografia feta al nord de França l'any 2015: hi havia un pont en primer terme, un penya-segat il·luminat al fons i un gran arc de Sant Martí. La considero una de les primeres imatges en què realment vaig pensar que havia fet una

bona fotografia, tot i que està una mica trepidada per falta d'experiència.

RDLC: Va haver-hi algun moment decisiu en el qual vas saber que la fotografia seria més que un hobby?

RVP: Si som puristes, encara és un hobby. És cert que he fet algun taller i he venut alguna fotografia, però de moment no és la meva font d'ingressos.

No sabia dir en quin moment exacte vaig decidir que això anava de debò. Crec que va ser un procés gradual, que va anar passant a poc a poc. Ara bé, des del moment que vaig comprar la Sony A7 III, ja sabia que anava de debò, és possible que fos en l'impàs en què vaig estar sense càmera, curiosament.

RDLC: Centrar-te en el paisatge i no en altres gèneres va ser una cosa natural en viure a Andorra?

RVP: No crec que el fet de viure a Andorra hagi estat el motiu principal pel qual em dedico al paisatge, almenys no de manera conscient. Com deia abans, de petit ja mirava moltes fotografies de paisatge i de viatges.

És evident, però, que viure aquí m'ajuda molt a fer paisatges de muntanya. Així i tot, si estigués més en forma podria fer coses més interessants o diferents, ja que moltes vegades el meu límit no és el lloc sinó fins on pots arribar.

RDLC: Quin tipus de paisatges t'atreuen més i per què?

RVP: Inicialment, buscava grans paisatges, i de fet encara els busco. Però a poc a poc també m'he anat fixant en el paisatge íntim: detalls, petits contrastos de color, formes en la pedra, en l'aigua...

Intento fer fotografies molt netes visualment, fins i tot una mica minimalistes, amb poques distraccions, on tot sigui exactament on vull que sigui i res no desvii l'atenció, i no tinc clar si sempre ho aconsegueixo.

RDLC: Què vols transmetre amb les teves fotografies?

RVP: Que la gent vegi paisatges bonics, gaudeixi d'una bona vista i li transmeti la sensació d'un lloc preciós. Alguns paisatges són molt evidents, però atractius —això espero—; d'altres potser no s'identifiquen a primera vista, però sempre hi ha algun element interessant que es pot descobrir si dediques uns instants a mirar la foto.

RDLC: Hi ha algun estil fotogràfic que t'agradaria explorar en el futur?

RVP: Deixant de banda el macro, que des de l'inici ja n'he fet —tot i que no gaire sovint— i que al final és una disciplina que també practico a la natura, igual que el paisatge, et diria que... puntualment he fet fotografia de carrer en blanc i negre. Aquí hi ha diversos

reptes: jo veig en color i, per tant, no sempre sé “veure” la fotografia en blanc i negre. En canvi, en entorns urbans amb molt contrast —molt blanc i molt negre, amb poc gris— sí que la visualitzo més fàcilment.

Sens dubte és una cosa que vull continuar explorant, però sense presses, quan es doni l'ocasió.

RDLC: Quan decideixes fer una sessió fotogràfica, cerques equilibrar la tècnica amb l'emoció en les teves imatges abans (planejat) o en el moment de fer-les, tal com sorgeix davant el que veus?

RVP: No acostumo a planificar gaire les fotografies; soc molt de sortir, observar i capturar el que en aquell moment sé veure. Si és un viatge, sí que planifico el lloc, però sovint no sé exactament què faré. Depèn molt de la llum, dels núvols i del que senti en aquell moment.

RDLC: A Quins projectes estàs desenvolupant ara mateix?

RVP: El canal de Telegram, on cada dia publico alguna cosa sobre fotografia — normalment fotos, però a vegades altres continguts—, va ser el meu primer projecte. Ja porto gairebé tres anys amb ell.

El meu projecte principal, avui dia, és la revista digital Horizons. He de dir que no m'ocupa tot el temps: és una revista digital bianual i, realment, hi dedico més intensament uns dos mesos abans de cada publicació.

La resta de l'any, com a molt, vaig seleccionant i guardant fotografies com a possibles candidates per a futures edicions. A part, un cop per setmana dedico aproximadament entre una i dues hores a planificar tot el que sortirà durant la setmana a Telegram i a les xarxes.

RDLC: Què podem esperar de pròximes edicions d'Horizons?

RVP: Espero que bones fotografies. Mai no he estat especialment bo escrivint, i és força estrany per a mi això d'explicar-me amb text. Suposo que arran del canal de Telegram, he anat desenvolupant una mica aquesta part d'escriure.

Els textos que acompanyen les fotografies, a vegades, em surten amb molta facilitat; en altres casos, em costen més. I, de fet, no sé fins a quin punt agraden o si poden resultar una mica avorrits.

De vegades penso si convidar algun fotògraf — alguns dels meus referents, que tinc la sort de conèixer— perquè participi amb alguna imatge, però encara no tinc clar si vull fer aquest pas.

RDLC: Tens cap viatge o sèrie fotogràfica en ment que t'il·lusioni especialment?

RVP: Ara mateix, l'únic que tinc planificat és un viatge a Rio Tinto, a Huelva, a l'abril.

Pel que fa a viatges que m'agradaria fer, en tinc molts al cap, però te'n diré dos que espero poder fer algun dia:

El primer és més accessible, ja que és fotografia de dunes. Es pot fer en molts llocs: des del Marroc fins a les Canàries o fins i tot Death Valley a Utah.

L'altre gran viatge que voldria fer algun dia seria a Xile, al desert d'Atacama i tota aquella zona, que em sembla visualment espectacular i molt alineada amb el tipus de fotografia que m'atrau.

RDLC: Com decideixes quines imatges formen part d'un projecte i quins queden fora, és a dir, com reparteixes o valores els diferents punts forts de cada foto: impacte, originalitat, moment, tècnica, emotivitat...?

RVP: La meua selecció de fotos crec que, de fet, ja comença una mica en origen. M'explico: estic en una escena i normalment no faig una sola foto. En faig una primera i la miro bé la foto -que és el motiu principal pel qual m'agrada treballar amb trípode, perquè puc mirar la foto i revisar-ho tot mantenint l'enquadrament- a partir d'aquí vaig ajustant, fins i tot canviant el punt de vista si cal, fins a arribar a la foto final. Per tant, a l'hora d'escollir, habitualment l'última de la "sèrie" és la bona, llevat que faci diverses per captar el moviment de l'aigua o dels núvols; aleshores sí que pot ser qualsevol de la sèrie, i cal revisar-les després.

Si la resta de fotos són molt semblants, ja les descarto; potser les "millors" les guardo, però les altres directament les esborro. A vegades hi ha sèries senceres que descarto. Molts cops passa que, un cop vistes a la pantalla, no tenen una composició prou neta o que m'agradi, la llum no és com la volia, no veig que el subjecte destaquí tant com creia o, simplement, no em transmeten res.

En general, edito les fotos pocs dies després de la sessió, però a vegades n'hi ha algunes que les edito molt de temps després —inclús anys més tard—, sigui perquè s'assemblen a alguna altra, perquè en aquell moment no sé veure com editar-les o perquè les oblidó, que algun cop també passa.

RDLC: Com veus l'estat de la fotografia de paisatge avui dia?

RVP: Hi ha els que ens agrada la fotografia pausada (potser més clàssica); hi ha els que els agrada transmetre el moviment, amb carrusels, muntatges de diverses imatges a l'estil collage i moltes fotos verticals, que entenc que són per adaptar-les a les pantalles dels telèfons, sigui com sigui cada cop hi ha més fotògrafs que fan molt bona fotografia i imatges de gran qualitat. Crec que hi ha lloc per a tothom: cadascú utilitza les eines que considera adequades per crear el tipus d'imatge o fotografia que li agrada.

xarxes estan pensades per a microinstants i no parem prou atenció a les imatges. A més —parlo d'Instagram, no conec tant les altres— et mostren el que volen mostrar-te i no el que tu vols. És cert que hi ha l'opció de veure el contingut de la gent que segueixes, però en general estan dissenyades per a un consum ràpid i en pantalla petita. Crec que, de tant en tant, dedicar encara que sigui cinc minuts a visitar les webs dels fotògrafs que t'agraden és molt interessant i enriquidor.

RDLC: Creus que la fotografia continua tenint la capacitat de sorprendre en un

R O G E R V I V É P H O T O G R A P H Y

RDLC: Què opines de la sobreexposició d'imatges en xarxes socials?

RVP: El fet que hi hagi molta imatge no crec que sigui el problema. El problema és que les

món tan saturat d'estímuls visuals?

RVP: Molt puntualment hi ha alguna fotografia que destaca i es fa coneguda, però en general és difícil sorprendre. Això no impedeix que hi hagi molt bones fotografies i

que, en el meu cas —i espero que també en el dels altres—, continuï gaudint veient-les i dedicant una estona, per exemple, a mirar un llibre de fotografia amb calma.

RDLC: Quin paper creus que juga l'autenticitat enfront de l'edició digital?

RVP: Tot i que mai no he estat de fer grans edicions, cada cop tinc més clar que, per a mi, més valor té una foto com més “real” sigui. Això no vol dir que no calgui fer una edició bàsica.

Partint de la base que, des del moment que capturo un instant —amb una focal específica, decidint què entra i què queda fora del marc— ja estic interpretant la realitat, és evident que sempre hi ha un grau de subjectivitat. Només amb l'elecció del punt de vista ja pots explicar una cosa o una altra.

Si parlem exclusivament d'edició, un fitxer RAW conté tota la informació per després ajustar allò que cal. De fet, un RAW és molt més pla que la realitat, i és normal, perquè guarda tota la informació per poder-lo treballar posteriorment.

Ara bé, hi ha certs límits que jo personalment no traspasso. Cadascú és lliure de fer el que consideri oportú amb les seves imatges, però per a mi una fotografia és una fotografia, no un muntatge (deixant de banda panoràmiques o focus stacking). Una cosa és corregir verticals; una altra és deformar muntanyes o edificis per fer-los més grans o més petits. Una cosa és eliminar petits elements puntuals; una altra és

canviar completament la imatge afegint o traient elements importants del fitxer original.

De la mateixa manera, una doble exposició feta a càmera és un muntatge, igual que si es fa en postproducció. Amb això vull dir que el muntatge no és exclusiu de l'edició digital; simplement són eines diferents per aconseguir un resultat similar.

RDLC: Quins fotògrafs han estat els teus referents al llarg de la teva carrera?

RVP: Com ja he dit, vaig començar en plena era digital i d'internet; per tant, els meus referents es troben aquí.

En l'àmbit espanyol en diria tres: Juan Pixelecta i Javier Alonso Torre. Tot i que no feien (o no feien gaire) vídeos quan jo començava, vaig descobrir la seva feina i em va agradar molt.

En Rafa Irusta el vaig conèixer a través del seu pòdcast Distancia Hiperfocal, i va ser el primer amb qui vaig fer un taller. També m'agrada molt la seva fotografia.

En l'àmbit internacional, els primers vídeos que vaig començar a veure van ser els de Thomas Heaton. Després et diria Michael Shainblum, Eric Bennett i Adam Gibbs, entre molts altres.

En els meus inicis amb l'edició també vaig veure tots els vídeos d'Antonio Prado (ProcessingRAW) per aprendre al màxim Lightroom, que és l'eina que utilitzo per editar. També ha estat una influència important, tot i que curiosament no coincideixo amb ell en l'estil final, ja que, al meu gust, modifica massa les fotografies, tot i que el resultat final m'agrada força. Això no impedeix que, als inicis, fos qui em va ensenyar pràcticament tot el que sabia de Lightroom.

RDLC: Quins fotògrafs actuals t'inspiren més?

RVP: Podria dir que, com que la meua trajectòria ha estat lligada a internet des del principi, els referents continuen sent els que ja he mencionat. Però cada dia descobreixo més fotògrafs, tant a les xarxes socials com a revistes com Elements, a la qual estic subscript.

Al meu canal de Telegram, cada diumenge comparteixo un fotògraf que he descobert. Alguns són molt coneguts i d'altres no tant. En porto ja uns 120. Amb això vull dir que segueixo molta gent i que, de veure la seva feina, sempre hi ha coses que et van quedant.

Així i tot, si hagués de resumir i dir els noms que sempre em venen al cap, la llista de la pregunta anterior seria una bona síntesi.

RDLC: Hi ha artistes d'altres disciplines que influeixin en la teua mirada fotogràfica?

RVP: És possible. Hi ha dos fotògrafs i youtubers que segueixo i que m'agraden molt, tot i que no tenen res a veure amb el paisatge. Segurament, de veure el seu treball, sempre hi ha coses que se't van quedant. Soc dels que pensen que de tothom es poden aprendre coses.

Edu López, fotògraf de retrat, esdeveniments i gastronòmic i l'Alan Schaller, fotògraf de street en blanc i negre.

RDLC: Què vas aprendre d'ells que apliques en el teu treball diari?

RVP: Crec que veure molta fotografia és bàsic. Jo en consumeixo molta: vídeos de YouTube i llibres. Inicialment, mirava sobretot vídeos de teoria, principalment de composició, que és un tema que m'interessa molt, però en general m'interessa qualsevol aspecte relacionat amb la fotografia. També he llegit molts llibres de teoria.

Actualment, segueixo sobretot fotògrafs que mostren les seves sortides i viatges. Per a mi és una distracció, però també és interessant

veure l'entorn on treballen, les fotografies que fan —i fins i tot les que tu veus a la pantalla que decideixen no fer. Pel que fa als llibres, avui dia compro sobretot llibres amb molt poc text i moltes imatges, l'últim que m'ha arribat és Artwork of nature de Klaus Axelsen, com a exemple.

Com a consell que sempre recordaré, n'hi ha un que em va donar Rafa Irusta: per què les fotografies han de tenir sempre el format de la càmera? Des d'aleshores, a part del 3:2 (que és el format per defecte de la meua càmera), utilitzo també 4:3, 4:5, 1:1, 16:9 o 65:24 segons ho consideri necessari. De fet, tinc un botó personalitzat a la càmera per canviar la relació d'aspecte i acostumo a fer-ho directament en el moment de la captura. Crec que el format és un element bàsic en la imatge i en allò que vols transmetre; no tenim per què estar condicionats pel format per defecte.

RDLC: Quin equip fotogràfic utilitzes actualment?

RVP: Fa un parell d'anys vaig canviar la Sony A7iii i vaig comprar la Sony A7RV.

Els meus tres objectius bàsics són:

- Sony FE 24-105mm f/4 G OSS (el més important per a mi, amb diferència)
- Sony FE 16-35mm f/2.8 GM II
- Sigma 100-400mm f/5-6.3 DG DN

Recentment he adquirit també:

- Sony FE 100mm f/2.8 GM OSS
- Laowa 10mm f/2.8

Un element bàsic per a mi és el trípode, ja que la meua fotografia és calmada i el necessito per estudiar bé la composició. Actualment utilitzo el Benro Mammoth TMT44C.

També tinc un dron; actualment faig servir el DJI Air 3S.

A part d'això, uso motxilles Shimoda i filtres Kase i K&F: polaritzador, ND i ND degradats.

Avui dia estic molt content amb l'equip que he aconseguit i penso que no necessito res

més.

RDLC: Quina importància li dones al material enfront de la creativitat?

RVP: En fotografia de paisatge, el material no és primordial; no cal una gran càmera. És clar que, si tinc més megapíxels, tinc l'opció de retallar; si fa focus stacking ella sola, no cal que el faci jo després; si puc pujar més l'ISO amb bona qualitat, millor; i si tinc més rang dinàmic, potser no necessitaré un HDR, per posar alguns exemples. Però es pot fer, si no el mateix, gairebé el mateix amb equips més modestos.

De fet, per aprendre crec que és millor així. És com conduir: millor aprendre amb un cotxe més bàsic que amb un Ferrari. Tenir una càmera amb moltes opcions, el més probable és que, en tenir-ne tantes, t'ho faci més complicat, perquè no saps tot el que té ni com fer-ho anar.

Molts dels que fem fotografia “seriosament” diem que l'equip no és important... però portem l'últim model o càmeres cares. Crec que, al final, un equip millor et permet fer les coses més ràpidament i amb més comoditat, i aquesta és la principal diferència.

RDLC: Què opines de la intel·ligència artificial aplicada a la fotografia?

RVP: Crec que és una tecnologia que ha arribat per quedar-se i per canviar les coses. T'hi adaptes o et quedes enrere.

Entenc que hi ha molts professionals afectats. Per exemple, en fotografia de producte o d'estoc ho poden tenir més complicat. En canvi, en fotografia de casament poden disposar d'eines que seleccionen i editen fotografies de manera automàtica (o ajustaments bàsics, presets...), cosa que pot ser un avantatge.

En el meu cas, en fotografia de paisatge, no crec que m'afecti gaire en l'essencial, que és sortir i gaudir de la natura i de l'aire lliure. Ara bé, si ja era complicat vendre imatges,

aquí sí que pot complicar-se encara més.

Tot això ha fet que cada vegada vulgui tocar menys les meves fotografies i intentar aconseguir-les al màxim a càmera. Mai no he estat de fer grans edicions, però cada cop menys, perquè crec que el valor tendeix cap a la fotografia menys manipulada.

No dic que no s'hagi d'editar: ajustos bàsics, filtres digitals, llums i ombres... això forma part del procés. Però descarto el muntatge de diverses fotografies, deformacions o eliminacions d'elements importants, més enllà de petits detalls puntuals que poden resultar distractors.

RDLC: Has experimentat amb eines d'IA en el teu flux de treball?

RVP: Directament, no. Però Lightroom ha anat incorporant funcions basades en IA que sí que utilitzo, com l'eliminació d'elements o la reducció de soroll en altes ISO.

No les entenc com una substitució del procés fotogràfic, sinó com eines que ajuden a optimitzar-lo.

RDLC: Quant temps dediques a la fotografia en el teu dia a dia?

RVP: Com ja he dit, no em dedico professionalment a la fotografia. Treballo 8 hores i mitja al dia, de dilluns a divendres, però això no impedeix que surti de mitjana un parell de cops a la setmana a fer fotos.

A més, miro molts vídeos de YouTube — diversos al dia— relacionats amb fotografia. També estic ampliant la meva biblioteca fotogràfica, que m'agrada revisar amb calma. I el temps que dedico a les xarxes socials, que en el meu cas són exclusivament per a fotografia, també el considero part del temps dedicat a veure i analitzar imatges.

RDLC: Quina part del procés gaudeixes més: la captura en camp o l'edició posterior?

RVP: Com a informàtic que soc, els ordinadors i els programes d'edició no em generen cap problema ni dificultat, i no em preocupa passar temps davant de la pantalla.

Però, sens dubte, el que més m'agrada és sortir a fer fotografies. Tant si vaig a Engolasters —pel fet de ser el lloc més proper— com si és un viatge fotogràfic, el moment de buscar la imatge és el que més gaudeixo.

RDLC: Com compagines els teus projectes personals amb col·laboracions o encàrrecs?

RVP: Actualment, col·laboro amb el pòdcast de Rafa Irusta, Distancia Hiperfocal, que gravem aproximadament cada quinze dies. Normalment, tenim algun episodi de marge, i no m'ocupa gaire temps: potser unes tres hores cada quinze dies, entre la gravació i la preparació.

RDLC: Quina rutina segueixes quan prepares una sortida fotogràfica?

RVP: Depèn molt del tipus de sortida. Ho dividiria en dues categories.

Sortides a Andorra o a prop. Són les que faig setmanalment i no les preparo gaire. Bàsicament, decideixo el lloc on anar i reviso la previsió meteorològica.

Viatges fotogràfics

Aquí hi ha dues fases. D'una banda, sempre que descobreixo llocs —a YouTube, a les xarxes o perquè algú me'n parla— els busco i els guardo en un mapa personal que tinc, tant si són llocs propers com si són destinacions llunyanes on potser mai aniré.

Quan preparo un viatge, sovint ja tinc diversos punts marcats. Si cal, en busco més i els afegeixo. Si el viatge és exclusivament

fotogràfic, hi vaig sense una planificació rígida: no estableixo “dia 1 aquí, dia 2 allà”. Tinc diversos llocs al cap i vaig al que més m’atrau en aquell moment. Puc quedar-m’hi un o dos dies si cal; si crec que ja he aconseguit la fotografia que buscava, canvio. O potser faig un lloc al matí i un altre a la tarda, segons la llum, marees, el temps...

No tinc dies i ubicacions predefinits perquè mai sé quina llum em trobaré.

Si és un viatge familiar, aleshores intento adaptar-me i fer el que puc dins del temps disponible.

RDLC: Què significa Andorra per a tu com a font d’inspiració?

RVP: Si m’ho haguessis preguntat fa uns anys, t’hauria dit que Andorra no era un gran lloc per a fotografia de gran paisatge. Una cosa és que sigui un lloc preciós i una altra que “tingui foto” —i això, en general, passa arreu: no tots els llocs bonics generen una bona imatge. Amb el temps, però, he anat aprenent a trobar bons llocs per fotografiar.

És clar que som un país de muntanya, però també és cert que no tenim una muntanya icònica com el Matterhorn, que pràcticament té fotografia des de qualsevol angle, per posar un exemple. Aquí cal buscar més: treballar els primers plans, jugar amb la composició i amb les condicions atmosfèriques per aconseguir bones imatges. I, sent sincers, vigilar que no apareguin torres d’alta tensió o telecabines... però es poden fer grans fotos aquí.

També tenim entorns rurals de muntanya com la Vall d’Incles, un lloc que —tot i que cada cop té més construccions— continua oferint moltes possibilitats fotogràfiques també.

Així que avui dia si et dic que hi ha moltes opcions, ara cal buscar-les.

RDLC: Quines cerques fas quan viatges a nous llocs per a fotografiar?

RVP: Em baso molt en fotografies i vídeos que veig. Com ja he comentat, tinc un mapa on vaig guardant llocs que descobreixo. A l’hora de planificar un viatge, ja parteixo d’una base de punts que sé que poden ser interessants i relativament accessibles.

Avui dia és relativament fàcil trobar destinacions amb molt potencial fotogràfic: Islàndia, Illes Fèroe o Utah, per exemple, són llocs on saps que tens moltíssimes opcions. També he vist vídeos de llocs com el Pakistan amb imatges espectaculars, però no soc tan intrèpid, almenys de moment, per fer exploració en indrets tan remots. Potser també influeix que tinc pocs dies de vacances i m’agrada aprofitar-los amb la família; els viatges exclusivament fotogràfics solen ser més propers.

Pel que fa als entorns de proximitat, combino llocs que he vist en fotos amb dies en què agafo el cotxe sense rumb fix i recorro carreteres a veure què trobo. Sovint així també apareixen fotografies interessants.

RDLC: Quin consell donaries a algú que comença en fotografia de paisatge?

RVP: Que gaudeixi de sortir a la natura, que baixi el ritme i que observi.

Les imatges arriben quan pares atenció. Avui dia anem massa ràpid en general. La meua idea és reduir la velocitat fins al punt de poder contemplar una imatge durant una estona, observar el comportament de la llum i capturar-la en el moment que crec idoni per a la fotografia que vull.

Anem tan de pressa que molts fotògrafs acaben fent vídeo (és una broma). Sortir sense presses, gaudir de l’entorn i capturar-lo en fotografies és molt gratificant, almenys per mi.

RDLC: Quin paper juga la teua revista digital Horizons en la teua manera de compartir el teu treball?

RVP: Sempre he tingut molt clar que faig les

ROGER VIVÉ PHOTOGRAPHY

fotografies que m'agraden a mi, perquè m'agraden a mi. Si agraden als altres, millor, però és secundari. Ara bé, sempre m'ha agradat compartir la meva feina, i evidentment m'agrada que les meves fotografies agradin.

Les xarxes socials són un entorn amb el qual hem de conviure. Molta gent acaba fent la fotografia que agrada a l'algoritme i no la que realment vol fer. En el meu cas no és així. Sovint publico imatges que sé que no arribaran a gaire gent, però si a mi m'agraden, les publico igualment. Tot i això, l'abast és limitat: arribes potser a un 10% de la gent que et segueix, cosa que resulta bastant frustrant.

Vaig començar amb el meu canal de Telegram perquè qui volgués seguir la meva feina pogués fer-ho sense dependre d'un algoritme. Cada dia, a les 8.30 h, hi ha una

publicació relacionada amb fotografia: una imatge meva, un fotògraf que he descobert, una exposició, un llibre o fins i tot fotografies descartades amb l'explicació del perquè. Aquest estiu farà tres anys que ho faig.

Fa temps que penso que algun dia m'agradaria fer un llibre, però primer vull continuar aprenent i millorant. Si arriba el moment, ja arribarà. La idea de la revista va sorgir un dia que, després de veure diverses publicacions, la meva dona em va dir: "I per què no fas una revista?" Vaig començar a investigar com fer-ho i, uns mesos després, va sortir el primer número, i ja és un petit primer pas.

Crec que, la revista, és una molt bona manera de fer arribar el meu treball a la gent, especialment pensada per ser vista en pantalla gran. Avui dia la majoria de

fotografia es consumeix en telèfons mòbils; en canvi, un format tipus revista convida a veure les imatges amb més calma i en una pantalla més gran, on es poden apreciar millor, almenys això espero.

RDLC: Com selecciones les imatges que finalment publiques en el teu web?

RVP: A la web tinc principalment dos grans

individual, però m'interessa mostrar el conjunt i l'experiència del lloc.

Recentment, he afegit un apartat de sèries, on començo a agrupar treballs que crec que tenen coherència visual. També tinc un apartat amb panoràmiques d'Andorra, que m'agrada especialment.

apartats (ara tres): el portafolis i els viatges, i el nou sèries.

Al portafolis hi poso el que considero les meves millors imatges, tot i que estic segur que alguna se m'escapa.

A l'apartat de viatges hi publico diverses fotografies dels llocs que visito. Aquí potser no totes són grans fotografies de manera

RDLC: Què somies aconseguir amb la teva fotografia en els pròxims anys / Com et veus dins de 10 o 20 anys?

RVP: El que m'agradaria és, d'aquí a uns anys, mantenir la motivació actual per sortir sempre que pugui. Si és així, aniré aconseguint fotografies de les quals estigui

molt satisfet. Crec que com més surts, més opcions tens per fer bones fotos; per tant, mantenir aquesta constància és el que realment desitjo.

Evidentment, també m'agradaria fer alguna exposició algun dia. No tinc clar quin seria el moment adequat, perquè no sé quan consideraré que tinc prou bones fotografies per exposar-les, però sí, és un objectiu que m'il·lusiona.

RDLC: Has pensat en quin llegat t'agradaria deixar com a fotògraf?

RVP: Pot semblar molt típic, però m'agradaria fer un llibre. Crec que la revista és la primera llavor per poder arribar, algun dia, a publicar un llibre de fotografies. Encara no tinc clar si seria exclusivament d'Andorra o més aviat un recull general de la meva fotografia.

RDLC: Quin missatge donaries a les

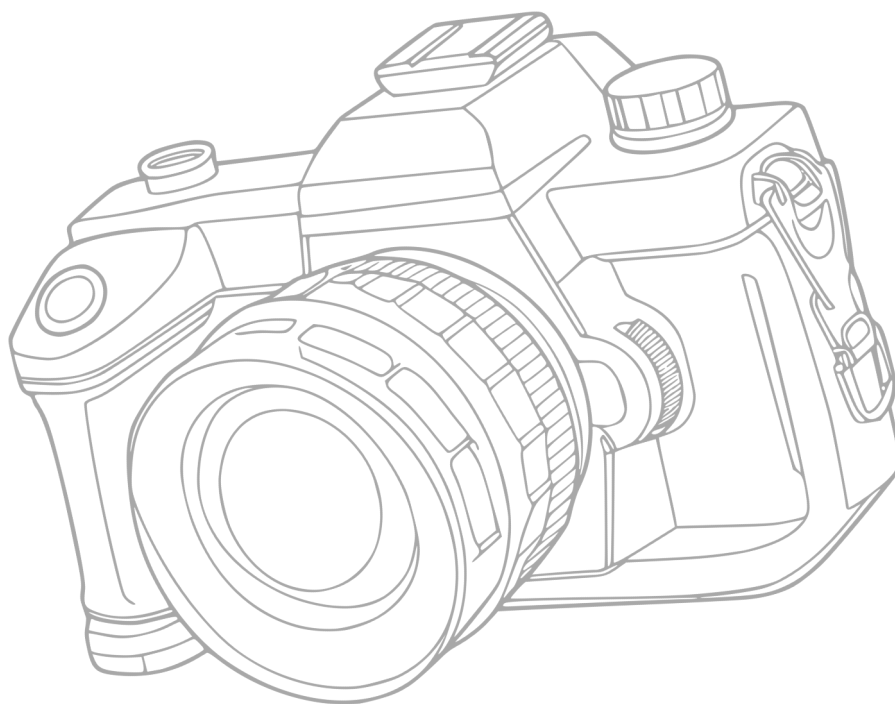
persones que segueixen el teu treball?

RVP: Sobretot, moltes gràcies. Espero que els agradi el que comparteixo.

Sempre estic obert a rebre opinions; després en faré més o menys cas, però soc RVP: Sempre estic obert a rebre opinions; després en faré més o menys cas, però soc dels qui agraeixen les crítiques constructives i el feedback.

La meva intenció és continuar sortint a la natura, fent fotografies que m'agradin i poder-les compartir, amb l'esperança que continuïn connectant amb les persones que em segueixen.

© Roger Vivé Porchas i Ricard de la Casa Pérez - març 2026

AFVAN

Associació Fotogràfica Valls del Nord

L'Associació Fotogràfica Valls del Nord (AFVAN) és una entitat sense ànim de lucre que agrupa persones d'arreu d'Andorra amb passió per la fotografia. Ens defineix la voluntat de compartir mirades, idees i projectes, i d'impulsar la fotografia com a part de la riquesa cultural i paisatgística del país. El nostre punt de partida són les Valls del Nord, però treballem i col·laborem arreu del territori.

Què fem

A **AFVAN** proposem una àmplia gamma d'activitats relacionades amb la fotografia: sortides de camp, sessions pràctiques, tallers, concursos interns, projectes col·lectius i exposicions. El nostre objectiu és oferir espais de trobada i creació fotogràfica on tothom – des de novells fins a fotògrafs amb experiència – pugui participar, compartir i créixer al seu ritme.

També dediquem una part important de la nostra activitat a l'astrofotografia i a la fotografia nocturna. Col·laborem amb el projecte de *Cel Fosc de La Massana / Parc Natural del Comapedrosa*, reconegut amb la doble certificació de *Destinació Turística Starlight* i *Reserva Starlight* per la qualitat excepcional del seu cel nocturn. A més, alguns membres d'**AFVAN** són *Monitors Astronòmics Starlight certificats*, la qual cosa reforça la nostra capacitat de divulgar i posar en valor el patrimoni astronòmic i natural del país. Aquest vincle ens permet promoure una fotografia respectuosa i conscienciada amb el medi.

La nostra comunitat

AFVAN està formada per persones amb

interessos molt diversos: fotografia de paisatge, natura, urbana, documental, retrat, astrofotografia... Aquesta diversitat ens enriqueix i dona vida a projectes heterogenis i dinàmics. És un espai de trobada, creativitat i col·laboració on cadascú pot aportar la seva visió.

Què oferim als socis

Formar part d'**AFVAN** significa tenir accés a totes les activitats, participar en projectes col·lectius, compartir treballs, aportar idees i integrar-se en una comunitat activa i compromesa amb la fotografia. La quota anual és simbòlica i ajuda a sostenir l'organització i els recursos de l'associació.

La nostra visió

Volem consolidar **AFVAN** com un referent fotogràfic dins d'Andorra: una associació oberta, participativa i present arreu del país. Apostem per una fotografia que documenta, que comunica i que connecta amb el nostre entorn –natural, cultural i astronòmic. Treballem per posar en valor el patrimoni visual d'Andorra, fomentar la sensibilitat per la llum i el paisatge, i generar comunitat al voltant de la imatge.

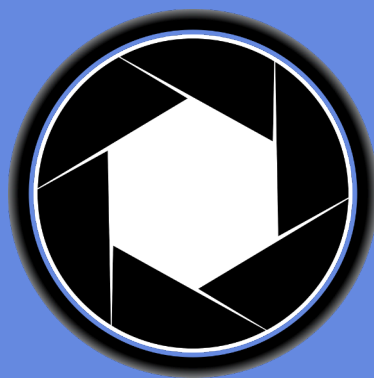
Correu electrònic de contacte: info@afvan.com

Telèfon: 00 376 611322

<https://afvan.com/>

La fotografia **en museus**

La guia (gairebé)
definitiva per a fotògrafs

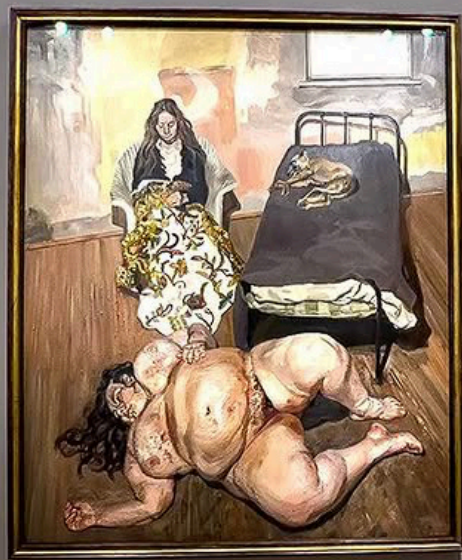
© Ricard de la Casa Pérez - imatges i text - març 2026

Fotografiar en museus i, de manera limitada, sales d'art o exposicions és un d'aquests reptes que combinen el millor i el pitjor de la fotografia: llum complicada, restriccions, cristalls, públic... però també arquitectura espectacular, obres d'art i escenes plenes de significat. No es tracta de "fer fotos de quadres", o almenys no únicament emportar-se el record d'aquest quadre que et fa somiar,

misteriós als meus alumnes per a captar la seva atenció:

Esteu a punt de travessar una frontera que no té marxa enrere. Quan ho acabeu, mai tornareu a llegir una novel·la o veure una pel·lícula com abans. La perspectiva haurà canviat; sereu capaços de percebre i gaudir els múltiples nivells de l'obra, una cosa que abans no fèieu. Serà una experiència més

sinó de construir imatges amb narratives pròpies en un entorn carregat d'història, cultura i símbols. La gent és l'altre gran component que aporta frescor, originalitat i dinamisme; farà que les teves imatges siguin úniques i potenciarà el missatge que hagis pensat oferir.

Quan començo un curs o taller d'Espectura Creativa, sempre faig el mateix comentari

intensa i satisfactòria, més nítida, amb colors més intensos que us descobriran els significats que s'oculten rere de les seves pàgines.

Amb aquest article passa una mica el mateix. En acabar de llegir-ho, sereu capaços d'entrar en una pinacoteca o similar i no sols gaudir com abans, sinó també

observar-ho de manera diferent (no únicament mirar). Podreu travessar el que allí està exposat i, en definitiva, obtenir una visió tridimensional d'aquest acte en múltiples nivells.

I ara pelem la cebal!

El primer nivell no té misteri, és gaudir de la contemplació de les obres d'art allí exposades. No deixem que la nostra passió per la fotografia ens impedeixi delectar-nos amb elles. Per a això visitem el museu o galeria d'art.

El segon nivell és instruir-se, però no de manera passiva. Cal ser molt conscients d'on estem i el que estem fent. Aprofitar activament el que se'ns ofereix. Multitud d'obres, moltes d'elles peces mestres, que ens ensenyen l'art de dominar la llum (aquest mal de cap que tot fotògraf pateix en molts moments). Observar com abans que nosaltres els pintors la van estudiar i van trobar solucions adaptades a les seves necessitats. I no sols això... Estudiar la composició, com varia a través del temps i relacionar-lo amb el format emprat, és gairebé tan important

per a analitzar com els artistes utilitzaven la llum per a dirigir la nostra mirada. Asseure's davant d'un quadre i estudiar-lo a fons, veure per què funciona la posició espacial dels personatges (en cap cas casual) i poder interpretar el que el pintor volia expressar, és a dir, el missatge implícit que volia transmetre, pot generar emocions tan intenses com la mera contemplació del quadre. Hem de ser molt conscients d'aquest altre gran regal que se'ns ofereix.

El tercer nivell és disposar d'un lloc, en general, construït, adaptat, il·luminat i preparat per a ensenyar obres d'art. Tindrem a la nostra disposició un fons per a les nostres fotos, que és un altre obsequi a la nostra creativitat. El còctel que això suposa amb el públic que ho visita és una orgia per als nostres sentits. Només cal mantenir-se alerta a la recerca de les ocasions en les quals les fades i follets es confabulen per a oferir-te fugaços moments únics.

Anem al fonamental: Se suposa que, si estàs llegint aquest article, estàs interessat o molt interessat en la fotografia, així que esmicolarem pas a pas tots els punts

importants a tenir en compte, seguint el flux real d'una sessió: des de la planificació prèvia fins a la manera de mirar mentre dispares.

El més important: No t'atabalis amb tot el que ve a continuació. Tria allò que et serveixi i descarta el que no et valgui o no s'acomodi als teus plans. Això NO és un reglament d'obligat compliment. Et servirà perquè no t'oblidis d'aquelles coses que puguin interessar-te tenir controlades en la teva visita.

00. Abans d'anar: Planifica!

Comença a casa. No ho facis a les portes del museu. Així tens temps de pensar en què vols fer i com, tenint en compte les dificultats que trobaràs. Centra't en les possibilitats que t'ofereix el lloc. Decideix a quin tipus de fotografia donaràs prioritat (per descomptat, no és qüestió de menysprear les oportunitats que se't brindin).

Tipus de museu: Pensa com és l'espai que visitaràs: art clàssic, contemporani, ciència, etnografia, fotografia, museu interactiu... Cadascun suggereix enfocaments diferents:

- Art clàssic: simetries, solemnitat, relació entre públic i tradició.
- Contemporani: minimalisme, geometria, contrast entre persones i obres.
- Ciència / interactius: moviment, gestos, curiositat, nens explorant.

No és el mateix entrar en un museu com El Prado o El Louvre, l'arquitectura dels quals és, en si mateixa, una obra d'art, que anar a la Galeria de les Col·leccions Reials a Madrid, edifici construït ex professo, que un petit palauet que alberga una exposició única sobre un autor o un edifici restaurat per a mostrar col·leccions temporals. La mateixa arquitectura, la manera d'exposar, el públic, marcaran una sèrie de detalls que caldrà tenir en compte per a sortir aïrós de l'aventura. Evitarà que et frustris amb els problemes que no haves previst (per exemple, un lloc massificat).

Què vols mostrar:

Pregunta't:

- Documentaré l'espai? (arquitectura, sales, recorregut)
- Em centraré en la relació públic-obra?
- Vull fer una sèrie temàtica? (Reflexos, mans, mirades, espais buits, etc.)
- Res de tot l'anterior? Només gaudir del lloc i anar a la caça d'imatges interessants?

Tenir una intenció clara t'ajudarà a decidir equip, enquadraments, ritme de treball i decidir si aniràs sol o acompanyat.

Esdeveniments, horaris i afluència. Consulta la web del museu.

Dies d'afluència més alta (caps de setmana, festius, inauguracions).

Dies i hores més tranquils (entre setmana, primeres hores d'obertura).

Si hi ha esdeveniments especials (visites guiades, tallers, performances) que puguin enriquir les teves fotos... o saturar les sales.

Si pots, que no sigui la teva primera visita:

Una primera visita sense càmera (o amb la càmera guardada per a prendre mostres) et permet:

- Entendre la circulació del públic.
- Veure on hi ha millors punts de vista.
- Detectar sales complicades (molt fosques, molt plenes, molt vigilades).
- Saber les millors hores per a fotografiar en relació amb la llum natural.

Com més coneguis l'espai, més podràs anticipar les teves imatges i preparar-te.

01. Equip, bossa i restriccions: menys és més

En museus i exposicions, l'equip no es tria només pel que vols fer, sinó pel que et deixen

fer. Molts centres tenen normes específiques sobre fotografia.

Informa't abans d'anar:

- Es permet fotografiar?
- Amb flaix o sense? (El més habitual és prohibit flaix!).
- Es permeten trípodes o monopodi?
- Hi ha zones on està prohibit fotografiar unes certes obres?

Càmera i objectius:

- Càmera lleugera (mirrorless o rèflex petita) per a passar més desapercebut.
- Un zoom estàndard lluminós (per exemple, 24-70 mm f/2.8) sol ser l'opció més versàtil.
- Tria objectius lluminosos millor que objectius potents.
- No menyspreïs un gran angular entre 15 i 20 mm. Pot ser molt útil per a llocs petits.
- Un fix lluminós (35 mm o 50 mm) t'ajudarà en condicions de poca llum.

Monopodi i filtres.

Monopodi:

- Menys invasiu que un trípod.
- Ajuda a estabilitzar en velocitats baixes.
- Important: Pregunta sempre si està permès.

Filtres:

Un polaritzador pot ajudar a controlar reflexos en alguns casos, però en interiors amb llum artificial el seu efecte és limitat. Jo ho portaria; no ocupa espai i tampoc pes.

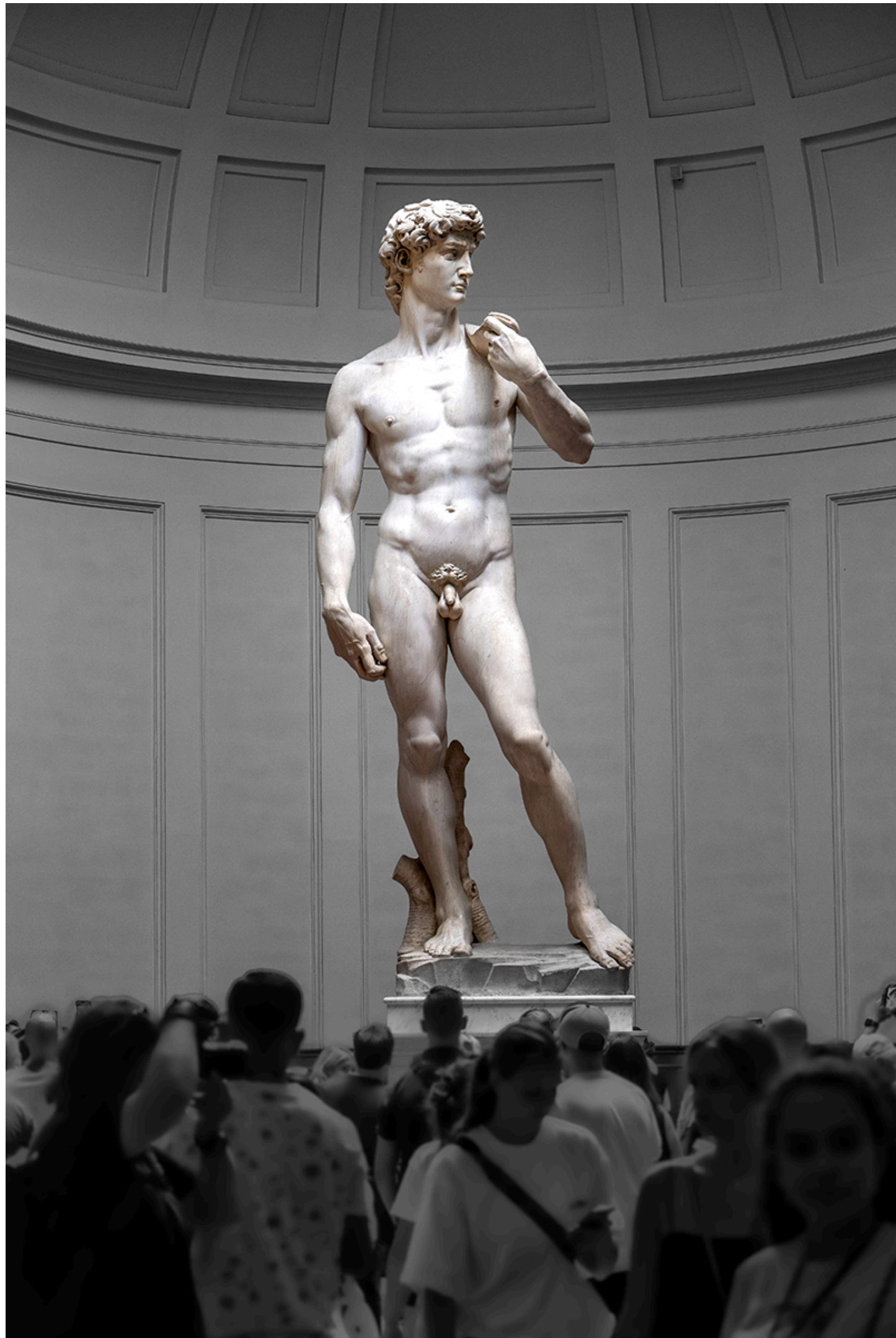
Evita filtres innecessaris que restin llum; en museus necessitaràs cada pas de llum.

Borsa discreta i compacta:

- Res de motxilles enormes que molestin al

públic o cridin l'atenció. Les motxilles te les fan deixar en taquilla. Millor una bossa petita (que es pugui dur pel davant del cos; si no, te la faran deixar també a l'entrada), perquè puguis portar el just i necessari, o directament només un arnès amb la teva càmera ja llesta i la resta en les butxaques dels pantalons (aquí van perfectes els pantalons cargo o similars amb grans butxaques laterals). Podràs portar aquest segon objectiu sense problemes i també una bateria de recanvi, targetes, filtre polaritzador, etc.

- Porta només el que realment vulguis utilitzar.
- Tingues en compte que la majoria, si no tots els museus, no et deixaran entrar amb la motxilla penjada de la teva esquena per seguretat. L'hauràs de deixar en consigna i no fa gens de gràcia deixar tantes coses de valor en un lloc que no

controles.

Pensa que el teu objectiu és moure't amb fluïdesa, no muntar un estudi portàtil.

02. La sessió comença abans d'entrar

El museu no és només el seu interior: l'entorn també conta la història.

Escales, rampes, vestíbuls, taquilles, guarda-robes... Són espais on es barregen l'arquitectura, la senyalització i, sobretot, el públic.

Cartells i elements gràfics:

- Fotografiar el cartell de l'exposició o el nom del museu et donarà imatges que després poden servir com a portada o introducció de la teva sèrie o per a fer collages.
- Recorda fer una foto a la informació sobre el nom de les sales per les quals circules, els autors i títols de les obres que vagis fotografiant, per si en acabat la necessites o la vols incorporar en els teus propis títols o textos.

Pensa en aquesta fase com el pròleg visual del teu treball.

03. Avaluar la llum: ISO, velocitat, diafragma i balanç de blancs

Una vegada dins, abans de llançar-te a disparar, guanya temps i fes proves tècniques. Seran minuts molt ben emprats.

En museus és habitual trobar:

- Llum artificial (tungstè, LED, focus dirigits).
- Llum natural filtrada per finestres, claraboies o patis interiors.
- Barreges d'ambdues, que compliquen el balanç de blancs.

Ajustos bàsics.

ISO

- No tinguis por de pujar l'ISO: 800, 1600, 3200 o més... Avui dia les càmeres han millorat molt i et pots permetre pujar l'ISO sense problemes. A més, els programes de processament usen IA per a eliminar el soroll. Els resultats són espectaculars.
- Sempre és preferible una mica de soroll a una foto moguda.
- Recorda que l'ISO és un dels tres pilars del

Façana i context urbà:

- Fotografia l'edifici des de fora: la seva relació amb el carrer, la gent entrant i sortint, cues, cartells d'exposicions.
- Busca angles poc evidents: reflexos en tolls, aparadors, cristalls d'edificis pròxims.

Accessos i transicions:

gran triangle de l'exposició: Obertura, velocitat i ISO. Està per a treure't de dificultats.

Velocitat d'obturació:

- Per a subjectes estàtics i bona subjecció: al voltant d'1/60-1/100 s pot funcionar.
- Si hi ha molt de moviment de públic, potser necessites 1/125-1/250 s.
- Si uses monopodi, pots arriscar una mica més baix, però sempre vigilant el pols i la focal.

Diafragma:

- Per a escenes generals de sala: f/4-f/8 sol ser un bon rang.
- Si vols aïllar a una persona enfront d'una obra: obre més (f/2.8, f/2) si el teu objectiu ho permet.
- Recorda que el diafragma controla tant la

llum com la profunditat de camp.

Balanç de blancs:

- Prova en Automàtic i revisa el resultat en pantalla.
- Si veus dominants molt marcades (groc, verd, blau), prova amb presets (tungstè, fluorescent) o configura un balanç de blancs personalitzat.
- Si dispaes en RAW (obligatori si vols revelar les fotos), tindràs marge per a corregir després, però és millor acostar-se el màxim possible en càmera

Fes unes quantes fotos de prova en diferents sales i revisa l'histograma: et donarà una idea clara de si estàs subexposant cremant llums. Tu coneixes, o hauries de conèixer, la teva càmera millor que ningú. Saps fins a on pots arribar amb seguretat. Segons la marca - model que tinguis, saps què és millor, subexposar o sobreexposar (i després compensar en el processament). No siguis

tímid; en general, excepte molt poques vegades, necessites fotos nítides i enfocades.

04. Cristalls: enemic i aliat

Moltíssimes obres estan protegides per cristall: quadres, fotografies, objectes delicats. Això significa reflexos, lluentors i contaminació visual.

Com minimitzar els reflexos

Canvia l'angle:

- Mou-te lateralment (o puja i baixa) fins que el reflex desaparegui o es redueixi.
- A vegades n'hi ha prou amb un petit canvi de posició o que algú (beneït acompanyant) es col·loqui en el lloc precís per a interposar-se amb la llum que causa aquest reflex molest.

- Si pots acostar l'objectiu gairebé pegat al cristall (sense tocar-lo), reduiràs reflexos.
- Compte amb deixar marques o molestar a la resta de visitants.

Roba fosca:

- Si vas vestit amb colors foscos, et reflectiràs menys en el cristall. És l'uniforme del fotògraf. Passar desapercebut és essencial en els museus; és la teva roba de treball.

Com aprofitar els reflexos.

En lloc de lluitar sempre contra ells, posa'ls a treballar per a tu de manera creativa:

- Reflexos del públic superposats a les obres.
- Barreja d'interior i exterior si hi ha finestres darrere.
- Capes de realitat: obra + reflexos + arquitectura.

Acosta't al cristall:

Els cristalls poden convertir una escena

simple en una imatge complexa i suggeridora. Tingues paciència; si has descobert una bona composició espera que més públic passi pel lloc per a multiplicar les teves opcions.

05. Pensa en gran: no copiïs, interpreta

Un dels errors més habituals és intentar fer una “bona foto del quadre” o de l'escultura, com si fossis un escàner. Això ja està fet: el catàleg, la web del museu, les reproduccions oficials. Oblida't d'això, no hi ha cap necessitat tret que t'hagin contractat just per a això.

El teu valor com a fotògraf està a interpretar l'espai, no a duplicar l'obra.

Inclou el context:

- Sales, parets, sostres, terra, vitrines, cartells, bancs...
- L'obra no està sola: està en un entorn que diu molt sobre com es presenta i es

percep.

Crea narrativa:

- Una persona sola enfront d'un quadre enorme.
- Un grup d'estudiants prenent notes o escoltant el professor.
- Algú passant de llarg davant una obra important.
- Un vigilant assegut a la sala o passejant. A vegades al costat d'una finestra.

Seqüències i sèries:

Pensa en sèries temàtiques:

- “*Mans i obres*”
- “*Mirades creuades*”
- “*Gent que no mira*”
- “*Arquitectura i buit*”

No ets allí per a portar-te un record, sinó per

a contar una història visual. Alguna cosa teva i personal que et reflecteixi. Pot ser que la teva imaginació sigui capaç d'observar molt més enllà del que estàs veient. No siguis tímid, fes-li cas i deixa't portar. Somia despert, fes fotos pensant en aquests dracs i castells que només la teva ment és capaç de veure en aquest enquadrament.

06. Referències del lloc: que se sàpiga on estàs

Si només fotografies obres aïllades, després serà difícil saber en quin museu estaves. Inclou elements identificatius:

Pregunta't: Això és important per a tú? Sí? No? Actua en conseqüència!

Arquitectura característica:

- Escales icòniques, patis interiors, cúpules, passadissos.
- Façanes interiors, claraboies, estructures metàl·liques o de formigó.

Senyalització i cartelleria:

- El nom del museu en una paret.

- Cartells de l'exposició.
- Panells explicatius que situïn l'obra en un context.

Elements únics:

- Una escultura en el hall.
- Un mural específic.
- Un logo repetit en diversos punts.

Pensa en aquestes imatges com a àncores visuals que situen la teva sèrie en un lloc concret. Aprofita el públic que passa, sobretot la gent que es fotografia al costat d'aquestes referències, per a fer-li un gir de 180 graus al sentit que tenia.

07. El públic com a part essencial de la imatge

En un museu, el públic no és una molèstia: és matèria primera. Sé conscient de les limitacions sobre fotografiar persones. Serà molt més fàcil fotografiar-los sense que els seus rostres es vegin. A més, en general, les seves cares poden desviar l'atenció o desvirtuar la narrativa que vols donar-li a la teva imatge. Sé molt prudent, sobretot amb nens!. En canvi, fotografiar-los per l'esquena casi no té contraindicacions. No siguis vergonyós i demana'ls posar (d'esquena gairebé ningú es negarà, així que incideix en aquest detall en començar); aprofita, sempre és millor col·locar a la gent just on la necessites que esperar que això passi de manera fortuïta.

Guanyaràs temps i serà molt més satisfactori. Per la roba, pels complements, pel color del pèl, per la postura o pel grup... I no oblidis donar-los les gràcies. Si algú se n'adona i et demana que li esborris la foto, no dramatitzis i esborra-la. La vida està plena de moltes oportunitats; no val la pena perdre ni un minut.

Relació públic-obra:

- Persones que es queden absortes mirant una peça.
- Gent que fotografia amb el mòbil.

- Nens imitant postures d'escultures.

Contrastos:

- Roba molt acolorida enfront d'una sala blanca minimalista.
- Un visitant solitari en una sala enorme.
- Un grup abarrotat enfront d'una obra famosa i una altra sala buida al costat.

Respecte i discreció:

- Evita envair l'espai personal de la gent.
- No t'acostis per a fer una foto fins que tinguis clar com la faràs.
- No fotografiïs de manera intrusiva a persones que clarament no volen ser fotografiades.
- En alguns museus pot haver-hi normes sobre fotografiar al públic; convé informar-se.

El públic és el gran convidat per a les teves fotos. Converteix el museu en un escenari viu, no en un catàleg estàtic.

08. Pensa en el revelat abans de

disparar

No es tracta de “ja l'arreglaré en edició”, sinó d'anticipar com treballaràs la imatge per a decidir millor l'enquadrament.

Blanc i negre o color:

- Si imagines l'escena en blanc i negre, para atenció a línies, contrastos i textures.
- Si treballaràs en color, fixa't en gammes cromàtiques, harmonies i contrastos.

Retallada i format:

- Penses en format vertical, horitzontal, quadrat?
- Enquadra ja pensant en el destí: sèrie per a web, impressió, xarxes socials, etc.
- Deixa respirar la composició, millor més que menys. Així, si fa falta retallar, no hi haurà problemes.

Correccions de perspectiva:

- En arquitectura interior, és probable que després hakis de corregir verticals.
- Tingues-ho en compte en enquadrar per a no tallar elements importants. Baixa cap al gran angular.

Com més clar tinguis el resultat final, més precisa serà la teva imatge i menys desencisos t'emportaràs quan les processis. Amb el temps i l'experiència, el teu instint s'esmol·larà de tal manera que prendràs decisions més ràpides i sense errors.

09. No tinguis pressa: el temps és part de la tècnica

La fotografia en museus requereix paciència.

Espera el moment:

- Si veus una persona molt interessant, la pots seguir una estona amb cura (sigues prudent), segur que en un moment donat la podràs fotografiar en un lloc adequat.
- A vegades només necessites esperar uns segons perquè es buidi una sala o entri la persona adequada en l'enquadrament.
- Observa el flux de gent: hi ha ritmes, pauses, acumulacions.

Passeja pel museu més d'una vegada:

- La primera volta pot ser de reconeixement.
- En la segona, ja saps on vols detenir-te més.

Accepta que no ho faràs tot en una sola visita:

- És millor tornar un altre dia que intentar abastar-lo tot amb presses.
- La calma es nota en les fotos: enquadraments més pensats, menys “trets per si de cas”.

El temps és un recurs tan important com la llum o els teus coneixements tècnics. Mai ho menyspreïs, et treurà estrès i et regalarà lucidesa creativa.

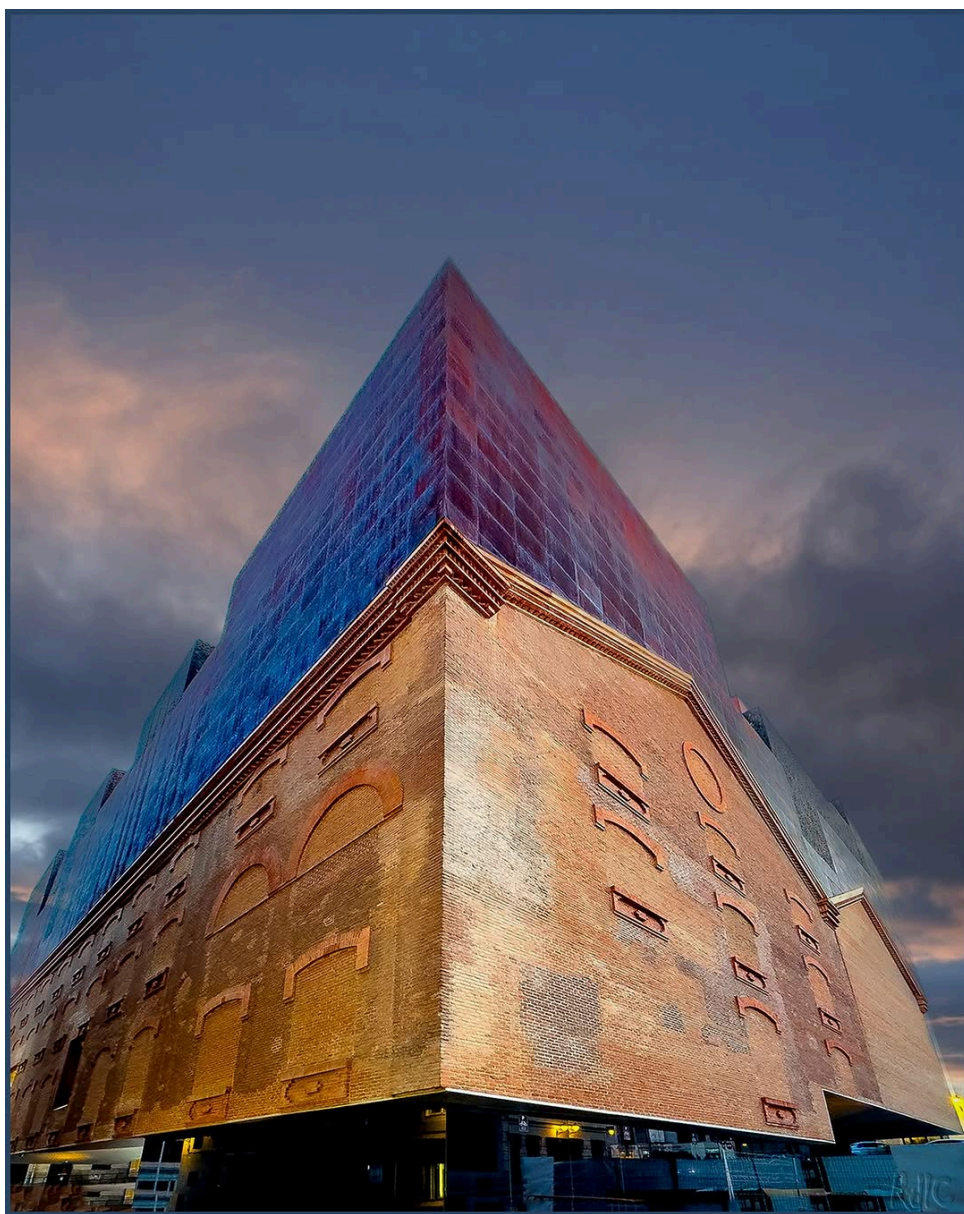
10. Usa l'arquitectura per a crear

contrastos i enquadraments potents

Els museus són, moltes vegades, obres arquitectòniques en si mateixos. Aprofita aquest avantatge!

Línies i geometries:

- Escales, passadissos, baranes, columnes, marcs de portes.

- Usa'ls com a línies de fugida que dirigeixin la mirada cap a l'obra o el públic.

Contrastos d'escala:

- Una persona petita en una sala monumental.

- Una obra petita en una paret enorme.

Capes i profunditat:

- Portes enquadrant altres sales.
- Reflexos que afegeixen nivells de comprensió
- Superposició d'obres, públic i arquitectura.

L'arquitectura et dona l'estructura; tu decideixes com organitzar-la en l'enquadrament.

Conclusió: del respecte a l'espai a la creació de la teva pròpia obra

Fotografiar en museus i exposicions és un exercici de respecte, observació i creativitat:

- Respecte a les normes, a les obres, als artistes que els van crear i al públic.
- Observació de la llum, l'arquitectura, els gestos i els ritmes.
- Creativitat per a anar més enllà de la simple reproducció d'una peça i construir una narrativa pròpia.

Innova, trenca esquemes, salta't les regles de

la creació fotogràfica, fes bogeries, no t'imposis límits. En resum: deslliga la teva imaginació i no li tinguis por a res.

Si planifiques abans d'anar, tries bé el teu equip, entens la llum, integres al públic i aprofites l'arquitectura, les teves fotos deixaran de "ser" "records d'una visita" per a convertir-se en un projecte fotogràfic amb veu pròpia.

© imatges i text Ricard de la Casa Pérez - març de 2026

M'agrada la fotografia i escriure d'ençà que tinc ús de raó. No he pogut mai escollir una dels dos vessants, així que barrejo les dues aficions a estones.

He escrit i publicat de tot: Novel·les i relats. També articles en diaris i revistes, en uns quants països i idiomes. El més llunyà el Japó. He fet exposicions també en diversos països.

Tinc unes quantes pàgines obertes on pot llegir textos i veure les meves imatges. Si vol saber més, el millor és anar a una de les meves web on trobarà tota la informació.

Aquí: <https://www.rdelacasa.com/un-poco-sobre-mi/>

IMATGES

- El Louvre, París
- Thyssen, Madrid
- Palau Martorell, Barcelona
- Bucerius Kunst Forum, Hamburg
- Museus vaticans, Roma
- Bucerius Kunst Forum, Hamburg
- Palau Martorell, Barcelona
- Galeria de l'Acadèmia, Florència
- Bucerius Kunst Forum, Hamburg
- El Louvre, París
- Col·leccions reials, Madrid
- Museus vaticans, Roma
- El Louvre, París
- Museus vaticans, Roma
- Antiga Casa Correus de Madrid
- Piazza della Signoria, Galeria dels Uffizi, Florència
- Fundació La Caixa, Madrid

MIRADES D'AIGUA

22 de març: dia mundial de l'aigua

CONCURS DE FOTOGRAFIA D'AIGUA

Participa fins al 17 de març

- Publica una foto sobre aigua a Instagram amb el hashtag #MiradesAigua
- Segueix i etiqueta a @illacarlemany i a @and_sostenible_mediambient
- Bases a la bio d'Instagram d'Andorra Sostenible
- Exposició del 23 al 29 de març a Illa Carlemany

Organitza:

Col·labora:

Bases:

Andorra Sostenible posa en marxa el concurs de fotografia *Mirades d'aigua* – Andorra 2026 amb motiu del Dia Mundial de l'Aigua, amb l'objectiu de sensibilitzar la ciutadania sobre el valor ambiental, social i territorial d'aquest recurs essencial al nostre país. La iniciativa està organitzada conjuntament amb Illa Carlemany i compta amb la col·laboració de la Vall del Madriu-Perafita-Claror.

El concurs és obert a tota la ciutadania, que hi pot participar presentant una única fotografia a través d'Instagram. Per fer-ho, cal seguir els comptes d'@and_sostenible_mediambient i @illacarlemany, publicar la imatge al perfil propi, etiquetar ambdós comptes, utilitzar l'etiqueta #MiradesAigua i mantenir, durant els dies del concurs, el perfil públic.

Les fotografies han d'estar, lògicament, vinculades a l'aigua a Andorra —ja sigui en espais naturals, entorns urbans o en usos quotidians— i, en cas de paisatges exteriors, cal indicar-ne la ubicació.

El concurs s'obre avui i es podran presentar fotografies fins al 17 de març. Entre totes les imatges rebudes, se'n seleccionaran un màxim de 16 que formaran part d'una exposició a Illa Carlemany, del 23 al 29 de març, on el públic podrà votar la seva preferida mitjançant un codi QR. Les persones

guanyadores es donaran a conèixer el 31 de març.

El certamen atorgarà un premi del jurat, format per representants d'Illa Carlemany, de la Vall del Madriu-Perafita-Claror i d'Andorra Sostenible, així com una menció especial decidida per votació popular. Els guardons inclouen productes agrícoles

d'Andorra, una targeta regal d'Illa Carlemany, entrades als Cinemes Illa Carlemany, vals d'aparcament, marxandatge de la Vall del Madriu i entrades al Pont Tibetà i al Roc del Quer de Canillo.

Consulta les bases del concurs de fotografia: <https://www.sostenibilitat.ad/wp-content/uploads/2026/03/BASES-CONCURS-DE-FOTOGRAFIA-1.pdf>

EXPOSICIONS VIRTUALS

Des de la darrera actualització de la pàgina web de la federació, vam decidir incloure exposicions virtuals per mostrar el treball de la gent del país. És una finestra al món i la gent d'altres països, amb els que la federació andorrana es relaciona, poden donar una ullada al que estem fent en aquests moments i com és la fotografia que es fa al país.

Ja portem unes quantes i tenim en cartera més de deu. Aquí teniu una petita mostra per si encara no les heu visitat.

Totes són accessibles si aneu a la nostra seu:

fandfoto.com

Jordi Troguet

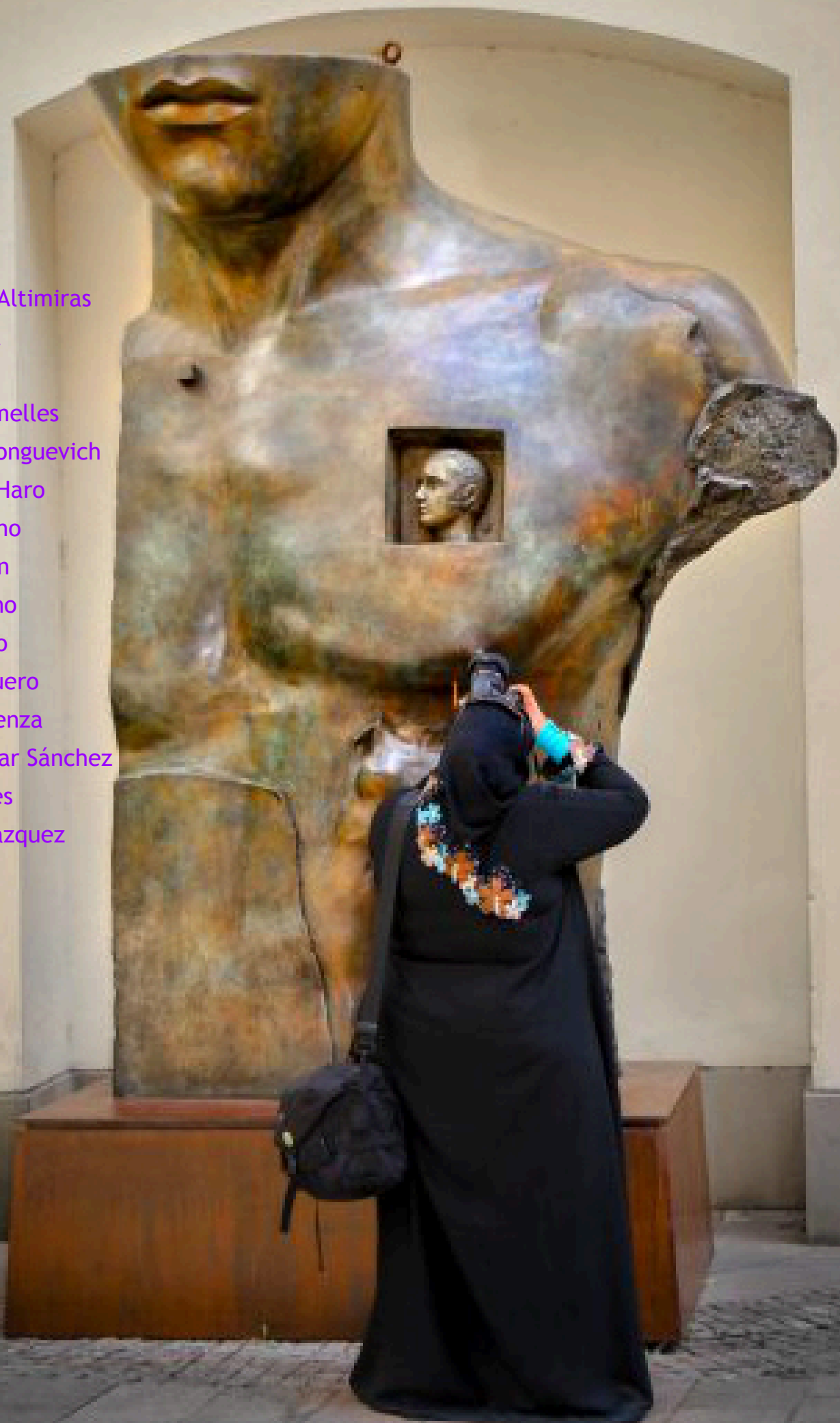
Ma Nùria M. Cendrós

© Ma Nùria M. Cendrós

Fotògrafes d'Andorra

Montserrat Altimiras
Carol Baeza
Vivi Besolí
Martina Comelles
Romina Dolonguevich
Desirée de Haro
Katia Mariano
Diana Martin
Núria Moreno
Anna Morillo
Àngela Peguero
Jimena Potenza
María del Mar Sánchez
Dolors Torres
Meritxell Vázquez

Toni Lara

Col·lectiva Cultura Andorra

Núria Morenos Cendrós

Roger Vivé Porchas

Joan Burgués Martisella

Jordi Troguet

Ricard de la Casa Pérez

Abril Alba Pou

Salva de Haro

Pepo Vázquez

María del Mar Sánchez

Jordi Tena

Roger Vivé

R O G E R V I V É P H O T O G R A P H Y

Gil
Rossell

FAF

A la federació andorrana de fotografia ens aniria bé la teva contribució. Sigui aportant possibles col·laboracions, participant en les activitats que organitza la federació, venint a les tertúlies - sopars o, el millor de tot, ajudant a fer que la FAF tiri endavant proveint idees i treball.

Si has arribat fins aquí, moltes gràcies per llegir-nos.

Si tens dubtes o preguntes, si vols col·laborar, si vols participar en qualsevol de les activitats que et proposem i no saps com, si us plau, posat en contacte amb nosaltres al nostre correu electrònic:

fandfoto@gmail.com

© SORTENY FAFzine és una publicació de la FAF i es distribueix gratuïtament

